മലങ്കര നസ്രാണി

മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ പ്രതിവാര വാർത്താപത്രിക

> "ജനങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റശക്തിയാണ് വേണ്ടത്. ജനശക്തി വേണ്ട രീതിയിൽ സംഘടിപ്പിക്കണം. ജനാധിഷ്ഠിതമായ വലിയ മുന്നേറ്റത്തിനു സഹായിക്കുന്ന ശക്തി ഉയർന്നുവരണം. ഇരുട്ടു വർദ്ധിക്കുന്ന സമയം. ജനങ്ങൾ അക്ഷമരായി കഴിഞ്ഞു. സഹിക്കാൻ മേലാത്ത സ്ഥിതി വന്നാൽ ജനങ്ങൾ ഇളകും. ജനങ്ങൾ ഇളകണം. ഇതിനു കഴിയുന്ന ഒരു പുതിയ ബദൽശക്തി ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു."
>
> – പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്

പുസ്തകം 1 | ലക്കം 1 | ജൂലൈ 15–31 | പേജ് 8

ശ്രേഷ്ഠ നിയുക്ത കാതോലിക്കായെ കാതോലിക്കായായി വാഴിക്കാതിരിക്കുവാൻ നീക്കം

കോട്ടയം: മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ശ്രേഷ്ഠ നിയുക്ത കാതോലിക്കാ തോമസ് മാർ തീമോത്തിയോസിനെ കാതോലിക്കായായി വാഴിക്കാതിരിക്കുവാൻ ചില മെത്രാപ്പോലീത്താമാരും സഭാനേതാക്കന്മാരും ശ്രമിക്കുന്നതിനെതിരെ വ്യാപകമായ പ്രതിഷേധം ഉയരുന്നു. 1992 സെപ്റ്റംബർ 10-നു പരുമലയിൽ ചേർന്ന മലങ്കര അസോസിയേഷൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും കാതോലിക്കായുടെയും പിൻഗാമിയായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ഇദ്ദേഹത്തെ മുൻശുണ്ഠി, കഴിവില്ലായ്മ, വാർദ്ധക്യം എന്നീ കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞാണ് കാതോലിക്കായായി വാഴിക്കുവാൻ സുന്നഹദോസിലെ ചില മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർ മടിക്കുന്നത്.

90 വയസ്സു തികഞ്ഞ കാതോലിക്കാബാവാ സ്വാശ്രയ മെഡിക്കൽ കോളജ്, പബ്ലിക് സ്കൂൾ തുടങ്ങിയവ പണിയിക്കുന്നതിനുള്ള പിരിവുകളുമായി ഇപ്പോഴും സജീവമായി രംഗത്തുണ്ട്. നിയുക്ത കാതോലിക്കായെ ചില ചുമതലകൾ ഒക്കെ ഏല്പിച്ചെങ്കിലും ആ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെടുകയും കാതോലിക്കാബാവാ തന്നെ പോയി അവ പരിഹരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതു ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയാണ് അദ്ദേഹത്തെ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്ത് അവരോധിക്കാതിരിക്കാനുള്ള നീക്കം നടക്കുന്നത്.

കാതോലിക്കാബാവാ ദീർഘായുസോടെ ഇരിക്കുമെന്നും നിയുക്ത കാതോലിക്കാ അതിനു മുമ്പേ കാലം ചെയ്യുമെന്നുമാണ് ഇവരുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ.

സഭാകാര്യ ലേഖകൻ

നിയുക്ത കാതോലിക്കായെ വാഴിക്കുന്നതിന് എന്തെങ്കിലും സാങ്കേതിക പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ പരിഹരിക്കാനായി, അദ്ദേഹത്തെ പരുമലയിൽ നടക്കുന്ന അസോസ്യേഷൻ വീണ്ടും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും കാതോലിക്കായുടെയും പിൻഗാമിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശം (മാത്യൂസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായുടെ കാര്യത്തിൽ മുമ്പ് ചെയ്തതുപോലെ) സഭാനേതൃത്വത്തെ പലരും അറിയിച്ചെങ്കിലും അതിനാരും അന്ന് ഉത്സാഹം കാട്ടിയില്ല.

നിയുക്ത കാതോലിക്കാബാവാ അംഗമായ പത്തനാപുരം താബോർ ദയറായിലെ തന്നെ മറ്റൊരംഗമായ യാക്കോബ് മാർ ഐറേനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഇതിനിടയിൽ തിരുവനന്തപുരം ഭദ്രാസനഭരണം ആവശ്യപ്പെട്ടതും സഹമെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരിൽ പലരുടെയും വിരോധത്തിനിടയാക്കി. ഈ സംഭവവും ഐറേനിയസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ നിയുക്ത ബാവായുടെ തണലിൽ ചെയ്ത പല കാര്യങ്ങളും നിയുക്ത ബാവായ്ക്ക് സുന്നഹദോസ് അംഗങ്ങളുടെ മതിപ്പ് ഇല്ലാതാക്കി.

ജൂലൈ സുന്നഹദോസിലും പ. കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ രാജിയെക്കുറിച്ചോ നിയുക്ത കാതോലിക്കാ ബാവായുടെ സ്ഥാനാരോഹണത്തെക്കുറിച്ചോ ധാരണയൊന്നുമായിട്ടില്ലെന്നാണ് അറിയുന്നത്. "മലങ്കരസഭാദീപം" പ. ബാവായുടെ രാജി ആവശ്യപ്പെട്ട് ശക്തമായ ഒരു മുഖപ്രസംഗം കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ എഴുതിയിട്ടും, അൽമായവേദി സെമിനാരിക്കു മുമ്പിൽ ഈ ആവശ്യം ഉന്നയിച്ച് പ്രതിഷേധ ധർണ്ണ നടത്തിയിട്ടും സുന്നഹദോസ് ഇക്കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമൊന്നുമെടുത്തില്ല എന്നത് ഏറെ പ്രതിഷേധത്തിനു കാരണമായിട്ടുണ്ട്.

പുതുപ്പള്ളി പള്ളിയിൽ മെത്രാന്മാർക്ക് 'പ്രവേശനഫീസ്'

പുതുപ്പള്ളി: കോട്ടയം ഭദ്രാസനത്തിലെ പുരാതനവും പ്രശസ്തവുമായ സെന്റ് ജോർജ്ജ് വലിയപള്ളിയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാർക്ക് 'പ്രവേശന ഫീസ്' ഏർപ്പെടുത്തി. മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരെ വിവാഹം, മാമോദീസാ തുടങ്ങിയ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വിളിക്കുന്ന ഇടവകക്കാർ നിശ്ചിത തുക പള്ളിയിൽ അടയ്ക്കണമെന്നാണ് പൊതുയോഗതീരുമാനം. കഴിഞ്ഞ മെയ് 7-നു നടന്ന പെരുന്നാളിൽ ഒമ്പതിന്മേൽ കുർബാനയ്ക്കു വിളിച്ചിരുന്ന അച്ചന്മാരെ, ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ അതിൽനിന്നും വിലക്കിയെന്നാരോപിച്ചാണ് പൊതുയോഗം ഈ കടുത്ത തീരുമാനം എടുത്തിരിയ്ക്കുന്നത്.

മലങ്കരസഭയുടെ വ്യദ്ധ നേതൃത്വവും തോമസ് പ്രഥമന്റെ വിജയങ്ങളും

മലങ്കരസഭയെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്ക് ഏറെ ഹൃദയവേദന നൽകുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷമാണ് ഇന്ന് സംജാതമായിരിക്കുന്നത്. അത് എങ്ങനെ പ്രകടിപ്പിക്കണം എന്ന ചിന്തയിൽ പലരും പല രീതിയിൽ പ്രതികരിക്കുന്നു. അനേകർ നിശ്ശബ്ദരായിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിലും തന്ത്രപൂർവ്വം കരുക്കൾ നീക്കി താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കടവിലേക്ക് കാര്യങ്ങൾ വന്നടുക്കുന്നത് കണ്ട് ആഹ്ലാദപൂർവ്വം, എന്നാൽ ഗൂഢമായി ചിരിക്കുന്ന ഒരു തന്ത്രശാലിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞുകാണാം. ആ മുഖം മറ്റാരുടേതുമല്ല. പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തിന്റെ തോമസ് പ്രഥമന്റേതു തന്നെ.

മലങ്കരസഭയിൽ നേതൃത്വം എന്ന് ഒന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇതൊന്നു ശ്രദ്ധിച്ചാൽ നന്നായി. നമ്മൾ കേസിൽ ജയിക്കുന്നുണ്ട്. 'ജയം എനിക്കും, പറമ്പ് മൂത്താനാർക്കും' എന്നു പണ്ട് കുടിയാൻ പറഞ്ഞ പോലെയാണ് ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ. കേസിലെല്ലാം നമ്മൾ മുറയ്ക്ക് ജയിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നിർവഹണഘട്ടം വരുമ്പോൾ സഭ അമ്പേ പരാജയപ്പെടുന്നു. അവസാനനിമിഷം നിയമത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും തലനാരിഴയിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്ന് തോമസ് പ്രഥമൻ നൃത്തം ചെയ്യുന്നതും ഒരു കൂലിപ്പട അട്ടഹാസം മുഴക്കുന്നതും നാം കാണുന്നു. നിസ്സഹായരായി മലങ്കരസഭ മാറിനിന്നു കാഴ്ചക്കാരാവുന്നു.

ഇതിന്റെ കാരണമന്വേഷിക്കുമ്പോഴാണ് ഈ സഭാവഴക്കിൽ തന്ത്രപൂർവം പൊതുജനങ്ങളെയും മാധ്യമങ്ങളെയും നേതാക്കളെയും കോടതിയേയും തങ്ങളുടെ വഴിയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ തോമസ്സ് പ്രഥമൻ കാണിക്കുന്ന അസാധാരണമായ മെയ്‌വഴക്കം കാണുന്നത്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭ നിലംപരിചാവുന്നതും ഈ 'തന്ത്ര' രംഗത്താണ്. ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. ആരും ശ്രദ്ധിക്കാത്ത ഒരു സംഭവം ആദ്യം പറയാം.

കേന്ദ്രത്തിൽ ബി. ജെ. പി. ഭരിക്കുന്ന സമയം. ആർ. എസ്. എസ്. മേധാവി ഒരു പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു: "ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ കേരളത്തിലെ ഓർത്തഡോക്സ് – മാർത്തോമാ സഭകളെ നോക്കുക. വൈദേശിക മേധാവിത്വം അവർ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവർ സാമൂഹികപരമായും ഭരണപരമായും ഇന്ത്യൻ സംസ്ക്കാരത്തിനു യോജിച്ച വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മതവിശ്വാസപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ വിട്ടുവീഴ്ച കൂടാതെ ഇന്ത്യയിലെ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യൻ സംസ്ക്കാരം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമാണ് ഇത്."

ഓർത്തഡോക്സ് സഭ നാളിതുവരെ പറഞ്ഞിരുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ച ഒരംഗീകാരമായിരുന്നു ഇത്. സഭ ഈ അവസരം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ സഹായത്തോടെ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ സന്ദർശനവും ഇടപെടലുകളും അവസാനിപ്പിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, സഭ ചെയ്തതെന്താണ്? കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വോട്ട് ബാങ്ക് ആക്കി മാറ്റാൻ അച്ചാരം വാങ്ങിയിരുന്ന ഒരു അഖിലലോക സഭാകൗൺസിൽ മുൻ നേതാവും പാർലമെന്റ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിലെ ഇടതുപക്ഷസ്ഥാനാർത്ഥിയുമായ ഒരു ബുദ്ധിജീവി (ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ കീഴിലുള്ള സി. എസ്. ഐ. സഭാംഗം) ഒരു പ്രസ്താവനയെഴുതി ഓർത്തഡോക്സ് അരമനകൾ തോറും വന്നു. സുദർശൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായം പറയേണ്ട എന്ന പ്രകോപനപരമായ പ്രസ്താവനയിൽ ഓർത്തഡോക്സ് ബുദ്ധിജീവി മെത്രാന്മാർ ഒപ്പിട്ടു കൊടുത്തു.

ഈ സമയം തോമസ് പ്രഥമൻ എന്തു ചെയ്തുവെന്നു കൂടി നാം അറിയണം. അവർ ആർ. എസ്. എസ്. നേതാക്കളുടെ അടുത്തേക്ക് ആളെ അയച്ചു. യാക്കോബായ സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനാണു അന്ത്യോഖ്യൻ പാത്രിയർക്കീസ് എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് ഇവിടെ അധികാരമൊന്നുമില്ലെന്നും തങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭാരതീയ സംസ്ക്കാരം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരാണെന്നും സംഘപരിവാർ നേതൃത്വത്തെ അവർ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ഓർത്തഡോക്സ് ബിഷപ്പുമാരുടെ മുൻപ്രസ്താവനയും അവർ ഉപയോഗിച്ചു. ഓർത്തഡോക്സുകാർ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരാണെന്നു കേന്ദ്രസർക്കാരിനെയും സംഘപരിവാറിനെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ആ പ്രസ്താവന അവരെ സഹായിച്ചു. ബി. ജെ. പി. യും, കേന്ദ്രസർക്കാരും ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തിന് എതിരായ സാഹചര്യം അങ്ങനെയാണുണ്ടായത്. മാത്രമല്ല, ഓർത്തഡോക്സുകാരനായി ജീവിക്കുന്നതിൽ അഭിമാനം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന ബി. ജെ. പി. നേതാവും ബസേലിയസ് കോളജ് മുൻ പ്രൊഫസറുമായ ഒ. എം. മാത്യു സാറിനെ അവർ ആദരപൂർവം പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തേക്ക് ആനയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ബി. ജെ. പി. യുടെ അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ വരെ സ്വാധീനമുള്ള ആ മുൻ സംസ്ഥാന വൈസ് പ്രസിഡന്റ് ഇന്നു യാക്കോബായ സമ്മേളനങ്ങളിൽ സഭാചരിത്രത്തിൽ സ്റ്റഡിക്ലാസ് നടത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവാണ് കുമരകത്തെ വൻ പാത്രിയർക്കാസമൂഹത്തോട് പോരാടി അവിടെ ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തിനു ദേവാലയം സ്ഥാപിച്ച ഒരുവട്ടിത്തറ മാത്യുവെന്ന് അറിയുന്നവർ ഇന്നു നമ്മുടെ സഭാനേതൃത്വത്തിൽ ഇല്ലായിരിക്കാം. അതായത് തങ്ങളുടെ പക്ഷത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ഒരു ശത്രുവിന്റെ പുത്രനെപ്പോലും ശരിയായ സമയത്ത് ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തിനു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഓർത്ത

(ശേഷം അഞ്ചാം പേജിൽ)

സ്നേഹം: ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്

സ്നേഹമാണ് ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയെന്നു സാധാരണ വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ അഭിമതത്തെ വിമർശനബുദ്ധ്യാ സ്വീകരിക്കാനേ ഈ ലേഖകനു സാധിക്കൂ. 'മതം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അഭിപ്രായം എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. പല അഭിപ്രായങ്ങൾ ലോകത്തിലുള്ളതിൽ ഒരഭിപ്രായമാണ് ക്രിസ്തുമതമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പല ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും അതു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാനാവില്ല. അല്ല, കുറെ സനാതനതത്വങ്ങളുടെ സംഹിതയാണോ മതം? ക്രിസ്തുമതത്തെ ഏതാനും ചില തത്വങ്ങളുടെ സമുച്ചയമാക്കി വെട്ടിക്കുറക്കാനും പ്രയാസം തന്നെ. ഏതർത്ഥത്തിലാണ് ക്രിസ്തുമതത്തെ ഒരു മതമായി നാം കണക്കാക്കുന്നത്? അതിനെ ഒരു വിശ്വാസം എന്നു പറഞ്ഞാലും ആചാരമെന്നു പറഞ്ഞാലുമൊക്കെ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്.

ക്രിസ്തുമതം ഒരു മതമാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽത്തന്നെ അതിനൊരു അന്തഃസത്തയുണ്ടെന്നു വാദിക്കുവാൻ നന്നേ പ്രയാസമാണ്. ഒരു കേന്ദ്രപ്രമേയം ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യത്തിനുണ്ടെന്നതിനു സംശയമൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ, അത് അന്തഃസത്തയാണെന്നു പറയാൻ പ്രയാസം. അടിസ്ഥാനമെന്നോ, മൗലിക യാഥാർത്ഥ്യമെന്നോ പറയുന്നതായിരിക്കും കുറെക്കൂടി ഉചിതം. എന്താണ് ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യത്തിലെ മൗലിക യാഥാർത്ഥ്യം അല്ലെങ്കിൽ അടിസ്ഥാനം? സ്നേഹമാണതെന്നു പറയുവാൻ അത്ര എളുപ്പം സാദ്ധ്യമല്ല. ചുരുക്കിപ്പറയണമെങ്കിൽ ഒന്നുരണ്ടു വാക്യങ്ങളെങ്കിലും വേണം.

"സർവ്വേശ്വരൻ നസ്രത്തിലെ യേശുവിൽ മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു വേണ്ടി മരിച്ചു. ഒരു പുതിയ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടനമെന്നോണം മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽ നിന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു. സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും ആധിപത്യം യേശുക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു. സർവ്വമനുഷ്യരും യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവമക്കളാകുവാൻ വിളിക്കപ്പെടുന്നു."

ഇത്രയുമെങ്കിലും പറഞ്ഞെങ്കിലേ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലെ മൗലിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കുറിക്കാനാവൂ.

എന്നാൽ ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം സർവ്വേശ്വരന് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടുള്ള മഹാസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകടനമാണെന്ന നിലയിൽ സ്നേഹമാണ് ക്രിസ്തീയപാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. ദൈവവിളി കേൾക്കുന്നവരിൽ നിന്നു സർവ്വേശ്വരൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതും സ്നേഹം തന്നെയാണ്. ദൈവമക്കളാകുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ പിതാവിനെപ്പോലെ സ്നേഹസ്വരൂപരാകുക എന്നാണർത്ഥം. ആ വിധത്തിൽ ചിന്തിച്ചാലും സ്നേഹമാണു സർവ്വസ്വവും എന്നു പറയാം.

എന്താണു സ്നേഹം?

സ്നേഹമെന്ന മലയാളപദത്തിന് അർത്ഥക്ലിപ്തത നൽകുക വളരെ വിഷമമാണ്. ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാൻ സാധിക്കും. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടു മാത്രം അർത്ഥം വ്യക്തമാകുകയില്ല.

ഉദാഹരണത്തിനു കാമുകീകാമുകന്മാരുടെ സ്നേഹമെടുക്കൂ. അതാണോ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ മാതൃക? കാമുകിയും കാമുകനും തങ്ങൾക്കു തന്നെ നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്ത ഒരു വികാരപാരവശ്യത്താൽ പരസ്പര അകൃഷ്ടരാകുന്നതു പോലെയാണോ ഈശ്വരനും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം?

അല്ല, മാതാവിനു കുഞ്ഞിനോടുള്ള സ്നേഹമെടുക്കൂ. അതിലും മാതാവിന്റെ ഇച്ഛാശക്തി (will) യേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് വാസനാ ശക്തി (instinct) യാണ്. ഈശ്വരനു മനുഷ്യനോടുള്ള സ്നേഹം ഇങ്ങനെ പരാദത്തമായ ഒരു വാസനാശക്തിയാണോ?

ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യം സ്നേഹമെന്ന പദത്തിനു പുതിയ ഒരർത്ഥം തന്നെ കൊടുത്തു എന്നതാണു പരമാർത്ഥം. അതുകൊണ്ടാണു സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സാഹിത്യം തന്നെ ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യത്തിലുടലെടുത്തത്.

ക്രിസ്തു തന്നെ പഠിപ്പിച്ചതു പ്രധാനമായും സ്നേഹമായിരുന്നു. "അമർത്യതയുടെ ആനന്ദത്തിലേക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണം?" വേദവിശാരദനും ധനസമ്പന്നനുമായ ഒരു യുവാവിന്റേതാണു ചോദ്യം. ''നിനക്കെന്തു തോന്നുന്നു?'' ക്രിസ്തുവിന്റെ മറുചോദ്യം. യുവാവിന്റെ മറുപടി: 'ഹൃദയപൂർണ്ണതയോടും സർവ്വശക്തിയോടും പൂർണ്ണമനസ്സോടും കൂടെ സർവ്വേശ്വരനെ സ്നേഹിക്കണം. എന്നെപ്പോലെയുള്ള മനുഷ്യരാണു മറ്റുള്ളവരും എന്ന ബോധത്തോടെ അവരേയും സ്നേഹിക്കണം.' "ശരി, നിന്റെ ഉത്തരം വളരെ ശരി തന്നെ. അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊള്ളൂ. നിത്യജീവനുണ്ടാകും" (ലൂക്കോ. 10:25–28.)

യേശുവിന്റെ ഗിരിപ്രഭാഷണം എടുത്തു നോക്കൂ. കൂട്ടുകാരനെ സ്നേഹിക്കണം. ശത്രുവിനെ പകയ്ക്കണം എന്നൊക്കെയല്ലേ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുള്ളത്? പക്ഷേ ഞാൻ പറയുന്നു, ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കൂ. നിങ്ങളെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കൂ. അങ്ങനെയേ നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗീയ പിതാവിന്റെ പുത്രന്മാരായിത്തീരൂ. ദുഷ്ടർക്കും ശിഷ്ടർക്കും ഒന്നുപോലെ ഈശ്വരൻ സൂര്യനെ ഉദിപ്പിക്കുന്നു. നീതിമാനും അനീതിയുള്ളവനും ഒരുപോലെ മഴ കൊടുക്കുന്നു. നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ മാത്രം നിങ്ങൾ സ്നേഹിച്ചാൽ അതിലെന്താണ് പ്രത്യേകത?.... അന്യമതസ്ഥരും അതു ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. നിങ്ങൾ അങ്ങനെയല്ല. നിങ്ങളുടെ പിതാവ് എപ്രകാരം സർവ്വസ്നേഹിയായിരിക്കുന്നോ അതുപോലെ നിങ്ങളും ആകണം" (മത്താ. 5:43–48).

യോഹന്നാൻ പറയുന്നു: "തന്റെ ഏക പുത്രനെ ലോകത്തിനായി നൽകുവോളം ഈശ്വരൻ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു" എന്ന് (യോഹ. 3:16). "ഒരു പുതിയ ശാസനം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നൽകുന്നു: നിങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കണം. നിങ്ങൾക്കു പരസ്പരം സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരാണെന്നു ലോകത്തിനു മനസ്സിലായിക്കൊള്ളും'' (യോഹ. 13:34–35). യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ യേശു ഈ കല്പന പല പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. "ഇതാണെന്റെ കല്പന. ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കണം. തന്റെ സ്നേഹിതർക്കു വേണ്ടി ജീവൻ ബലികഴിക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് എന്തു സ്നേഹമാണ് ഒരു മനുഷ്യനു സാധിക്കുക?.. ഇതാണെന്റെ ശാസനം: നിങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുക" (യോഹ. 15:12–17).

യോഹന്നാന്റെ ഒന്നാം ലേഖനം സ്നേഹത്തെ കുറെക്കൂടി ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നു: "വത്സലരേ, നമുക്കു പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാം. കാരണം, സ്നേഹം ഈശ്വരനിൽ നിന്നാണ്. സ്നേഹിക്കുന്നവൻ ഈശ്വരജാതനാണ്. അവൻ ഈശ്വരനെ അറിയുന്നു. സ്നേഹിക്കാത്തവന് ഈശ്വരജ്ഞാനം സാദ്ധ്യമല്ല: കാരണം, ഈശ്വരൻ സ്നേഹം തന്നെയാണ്. ഇതിലാണ് ഈശ്വരന് നമ്മോടുള്ള സ്നേഹം നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രദൃഷ്ടമായത്. തന്റെ ഏകപുത്രനെ ഈശ്വരൻ ലോകത്തിലേയ്ക്കയച്ചു, നാം അവൻമൂലം അവനിൽ ജീവിക്കേണ്ടതിനു തന്നെ. ഇതാണു സ്നേഹം. നാം ഈശ്വരനെ സ്നേഹിച്ചു എന്നതല്ല, ഈശ്വരൻ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു, നമ്മുടെ പാപങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കു വിമുക്തിയുണ്ടാക്കാൻവേണ്ടി തന്റെ പുത്രനെ നമ്മുടെ ഇടയിലേയ്ക്കയച്ചു. വത്സലരേ, ഈശ്വരൻ നമ്മെ ഇത്ര വളരെ സ്നേഹിച്ചെങ്കിൽ നാമും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കണമല്ലോ. ഈശ്വരനെ ആരും കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ നാം പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരൻ നമ്മിൽ വസിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ സ്നേഹം നമ്മിലൂടെ വർത്തിച്ചു പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നു" (യോഹ. 4:7–12).

കുറെക്കൂടി സവിസ്തരമായി സ്നേഹത്തിന്റെ രൂപത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നത് വിശുദ്ധ പൗലോസാണ്. കോരിന്തിലെ ക്രൈസ്തവർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിലെ ആ സ്നേഹവിവരണത്തിന് ഇന്നും നമ്മെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുണ്ട്.

"മനുഷ്യരുടേയും മാലാഖമാരുടേയും ഭാഷകളിൽ സംസാരിപ്പാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞാലും സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഒരു വെറും മുഴങ്ങുന്ന ചെമ്പ്, കിലുങ്ങുന്ന കൈത്താളം! എത്ര തന്നെ ദാർശനിക ശക്തികളെനിക്കുണ്ടായാലും സകല മർമ്മവും ജ്ഞാനവും ഞാൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയാലും, മലകളെ മറിക്കാനുള്ള വിശ്വാസശക്തി എനിക്കുണ്ടായാലും സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വെറുമൊരു ശൂന്യതയാണ്. എനിക്കുള്ളതെല്ലാം ഞാൻ ദാനം ചെയ്താലും എന്റെ ശരീരം തന്നെ ഞാൻ അഗ്നിയിൽ ദഹിപ്പിച്ചാലും സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല.

സ്നേഹത്തിനു ക്ഷമയും കരുണയുമുണ്ട്. സ്നേഹത്തിൽ അസൂയയുമില്ല, അഹങ്കാരവുമില്ല. അത് ഉദ്ധതയുമല്ല, പരുഷവുമല്ല. അതിന്റെ ഇഷ്ടം നടക്കണമെന്ന് അതിന് ശാഠ്യമില്ല. അതിനു വിരോധവുമില്ല, കാലുഷ്യവുമില്ല. സ്നേഹം സർവ്വവും സഹിക്കും: സർവ്വവും വിശ്വസിക്കും: സർവ്വവും പ്രത്യാശിക്കും: സർവ്വവും സക്ഷമം അനുഭവിക്കും.

സ്നേഹത്തിന് അന്ത്യമില്ല, പ്രവചനം നീങ്ങിപ്പോകും. മറുഭാഷകളും മാറിപ്പോകും. ജ്ഞാനംതന്നെയും മാഞ്ഞുപോകും. കാരണം, നമ്മുടെ ജ്ഞാനം അപൂർണ്ണമാണല്ലോ. പ്രവചനവും അപൂർണ്ണം തന്നെ. പൂർണ്ണമായത് വരുമ്പോൾ അപൂർണ്ണമായത് അഴിഞ്ഞുപോകും..... വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം ഇവ മൂന്നാണ് നിലനില്ക്കുന്നത്. എന്നാൽ സ്നേഹമാണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠം. സ്നേഹം നിങ്ങളുടെ ജീവിതലക്ഷ്യമാക്കൂ" (1 കൊരി. 13:1–14:1).

സ്നേഹം പാശ്ചാത്യക്രൈസ്തവ ചിന്തയിൽ

സ്നേഹത്തിന്റെ ദാർശനികനായിരുന്നു ആഗസ്തീനോസ്. ''നമുക്ക് ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കാം'' ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. "സ്നേഹിക്കൂ – എന്നിട്ടെന്തു വേണമെങ്കിലും ചെയ്തുകൊള്ളൂ." സ്നേഹം എല്ലാറ്റിലും ഉപരി ഈശ്വരനോടായിരിക്കണം. സ്നേഹമെന്നു പറഞ്ഞാൽ നന്മയിലേക്കുള്ള ഒരു ആകർഷണമാണ്, സാധാരണഗതിയിൽ. നന്മകളുടെ നന്മയാണല്ലോ ഈശ്വരൻ. അതുകൊണ്ട് ഈശ്വരനിലേക്കു നാം ആകൃഷ്ടരാകുന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ സ്നേഹം. ഈശ്വരനെ നാം സ്നേഹിക്കുന്നത് ഈശ്വരൻ സ്നേഹം തന്നെ ആയതുകൊണ്ടാണ്. amor amoris - സ്നേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹമാണ് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയെന്ന് ആഗസ്തീനോസ് വാദിക്കുന്നു. "സ്നേഹിക്കപ്പെടേണ്ടതിന്റെ സ്നേഹത്തെയാണു നാം സ്നേഹിക്കേണ്ടത്." നാം ഏറ്റവും സ്നേഹിക്കുന്ന മനുഷ്യരിലുള്ള ഏറ്റവും വലിയ നന്മ അവരുടെ സ്നേഹം തന്നെയല്ലോ. ക്രിസ്തുവിലും നാം സ്നേഹിക്കുന്നതു ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തെയാണ്. ഈശ്വരൻ തന്നെ സ്നേഹമാണെങ്കിൽ ഈശ്വരനോടുള്ള സ്നേഹം സ്നേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹമാണല്ലോ.

അതുകൊണ്ട് എന്തിനെയാണു ഞാൻ സ്നേഹിക്കേണ്ടത് എന്നു ചിന്തിച്ചു വ്യാകുലപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം എനിക്കില്ല. സഹോദരനെ നാം സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹത്തെയാണ് ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നത്. അതുതന്നെയാണു ഈശ്വരസ്നേഹവും. സ്നേഹത്തെ ഞാൻ ആശ്ലേഷിക്കുമ്പോൾ ഈശ്വരനെതന്നെയാണ് ഞാൻ ആശ്ലേഷിക്കുന്നത് (De Trinitate, VIII, 10 ff.).

ആഗസ്തീനോസിന്റെ ചിന്തയിൽ പ്ലേറ്റോനിസത്തിനുള്ള സ്വാധീനമാണിവിടെ കാണുന്നതെന്ന് അക്വീനാസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു (S. T. II-IIae, q. 23, art. 2). അതായത് എല്ലാ സ്നേഹവും ദിവ്യസ്നേഹത്തിലുള്ള നമ്മുടെ പങ്കാളിത്തത്തെ കുറിക്കുന്നു എന്നുള്ള ചിന്ത തന്നെ.

സ്നേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹമാണ് യഥാർത്ഥ സ്നേഹമെങ്കിൽ, ഈശ്വരന്റെ സ്നേഹമോ? ഈശ്വരൻ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നതെന്തിന്? നാം സ്നേഹമായതുകൊണ്ടോ, നന്മയായതുകൊണ്ടോ ആണോ? അല്ല. ഈശ്വരന്റെ സ്നേഹവും സ്നേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹമാണ്. പക്ഷേ സ്നേഹം ദൈവമാണെങ്കിൽ സ്നേഹത്തോടുള്ള സ്നേഹം തന്നെത്തന്നെയുള്ള സ്നേഹമാവില്ലേ? ഒരുവിധത്തിൽ അതെ. ഈശ്വരസ്നേഹത്തിന്റെയും ഈശ്വരേച്ഛയുടേയും ഈശ്വരജ്ഞാനത്തിന്റേയും ഒക്കെ വിഷയം (object) ഈശ്വരൻ തന്നെയല്ലെങ്കിൽ, ഈശ്വരന് ഏതാണ്ട് പോരായ്മയുണ്ടായിട്ട് ഈശ്വരനല്ലാത്ത മറ്റൊന്നിനെ സ്നേഹിക്കുക എന്നോ? അത് തീർച്ചയായും സാദ്ധ്യമല്ല.

പക്ഷേ, സൃഷ്ടി ഈശ്വരനാണോ? പിന്നെയെങ്ങിനെയാണ് ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിയെ സ്നേഹിക്കുക? തീർച്ചയായും നാം ഈശ്വരനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി ഈശ്വരൻ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. നാം ഈശ്വരനല്ലെങ്കിൽ അതെങ്ങിനെ സാധിക്കും? ആ ചോദ്യത്തിനുമുണ്ട് സമാധാനം, ആഗസ്തീനോസിന്റെ കൈയിൽ.

സൃഷ്ടിയുടെ തന്നെ തത്വമെന്താണ്? സ്നേഹം. സൃഷ്ടിയുടെ സോപാനത്തിൽ ഓരോ പടിയിലുമുള്ള സൃഷ്ടിക്ക് അതിനു മുകളിൽ ഉള്ളതിനോട് ആകർഷണമുണ്ട്. ഉപരിയായുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു വിഭാവനം ചെയ്ത് അതിന്റെ മുദ്ര താഴെയുള്ളതിൽ പതിയുമ്പോഴാണ് രണ്ടാമത്തേതിനു രൂപഭേദമുണ്ടാകുന്നത്. അങ്ങിനെ സൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നത് ഈശ്വരന്റെ സ്നേഹസ്വരൂപമാണ്. ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിയെ നോക്കിയിട്ട് കണ്ടതെന്താണ്? അതു നല്ലതാണെന്നല്ലേ? അതുകൊണ്ടു സൃഷ്ടി ഈശ്വരന്റെ നന്മയുടെ പ്രതിഫലനമാണ്. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ സൃഷ്ടിയെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ ഈശ്വരൻ സ്വയം സ്നേഹിക്കയാണെന്നു പറയുന്ന

(ശേഷം 3–ാം പേജിൽ)

സ്നേഹം: ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ...

തിൽ വലിയ തെറ്റില്ല.

പക്ഷേ, ഈശ്വരന്റെ സ്നേഹമെന്നു പറയുന്നത് സൃഷ്ടിയുടെ കാര്യത്തിലെന്നതുപോലെ അപൂർണ്ണത പൂർണ്ണതയെ തേടുന്നതല്ല. പൂർണ്ണതയുടെ കവിഞ്ഞൊഴുകലാണ് ഈശ്വരനു സൃഷ്ടിയോടുള്ള സ്നേഹം. സൃഷ്ടിയുടെ ഉത്ഭവം തന്നെ ആ കവിഞ്ഞൊഴുക്കിലാണ്. അല്ലാതെ ഈശ്വരന്റെ ആഗ്രഹത്തിലൊന്നുമല്ല. അപൂർണ്ണതയ്ക്കു പൂർണ്ണതയോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ സ്നേഹവിഷയത്തിനു (object of love) സ്വയം കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. സൃഷ്ടിയിലാവട്ടെ ഈശ്വരസ്നേഹമാകുന്ന അരൂപി ജലത്തിന്റെ മീതെ പറന്നുനടക്കുന്നതേയുള്ളു. അതിനു വെള്ളത്തെക്കൊണ്ട് ആവശ്യമൊന്നുമില്ല. ദൈവസ്നേഹത്തിലാണ് സൃഷ്ടിയുടെ ഉത്ഭവം. ദൈവസ്നേഹത്തിലാണതിന്റെ നിലനിൽപ്. പക്ഷേ ദൈവം തന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ അടിമയല്ല.

ആഗസ്തീനോസിന്റെ ഈ ചിന്താഗതിയുടെ ഒരു വിമർശനത്തിന് ഇവിടെ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. രണ്ടു മൂന്നു ബലഹീനതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാതെ നിവൃത്തിയുമില്ല. ഒന്നാമതായി നിയോപ്ലേറ്റോണിസത്തിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ നിർവ്വചനം വലിയ വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ അദ്ദേഹം എടുത്തുപയോഗിക്കുന്നു എന്നുള്ളത്. സ്നേഹം വെറും ഒരു ആകർഷണശക്തി മാത്രമാണോ? അതിൽ വികാരവും ഇച്ഛയും മനസ്സും ഒരുപോലെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതല്ലേ? സ്നേഹം ആകർഷണം മാത്രമല്ല, യോഗമാണ്, സംയോജനമാണ്. അതുപോലെ തന്നെ, സ്നേഹം ആത്മസമർപ്പണവുമാണ്. സേവനമാണ്; ആത്മത്യാഗമാണ്; മറ്റു പലതുമാണ്. വളരെ പരിമിതമായ ഒരു സ്നേഹനിർവ്വചനമാണ് ആഗസ്തീനോസിന്റെ ചിന്തയിലുള്ളത്. രണ്ടാമത്തെ ബലഹീനത സ്നേഹം പരമന്മ (Summum bonum) യെ തേടിയുള്ള ഗതിയാണെന്നുള്ള വിഭാവനത്തിലാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. തേടുന്നതെന്തിന്? സ്വായത്തമാക്കുന്നതിനോ ആസ്വദിക്കുന്നതിനോ അതോ, പരമ നന്മയ്ക്ക് നമ്മെത്തന്നെ നൽകി നിർവൃതി നേടുന്നതിനോ? ആഗസ്തീനോസിന്റെ ചിന്തയിൽ ഈ വ്യത്യാസം അത്ര വ്യക്തമല്ല.

പരമനന്മയെ തേടുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രവണത നമ്മിൽത്തന്നെ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മിൽ നന്മയൊന്നുമില്ല, നാം പൂർണ്ണമായും പാപികളാണ്, തിന്മയ്ക്കുള്ള വ്യഗ്രതയാണ് മനുഷ്യൻ എന്നുള്ള ആഗസ്തീനോസിന്റെ സിദ്ധാന്തവുമായി അത് എത്രമാത്രം യോജിക്കുമെന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താസൗധത്തിന്റെ മറ്റൊരു ബലഹീനത.

ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും, സ്നേഹമാണീശ്വരൻ, ഈശ്വരസംയോഗം സാധിക്കുന്നതുവരെ മനുഷ്യഹൃദയം ചഞ്ചലമാണ്, ശാന്തതയില്ലാത്തതാണ് എന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, ഉൽകൃഷ്ടമതങ്ങളുടെ ഒക്കെയും അന്തഃസത്തയിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നതിനു സംശയമില്ല.

സ്നേഹം – ഒരു പൗരസ്ത്യ ചിന്തകനിൽ

സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി അധികം ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ള പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയപിതാക്കന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് മാക്സിമോസ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താസൗധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം നിഷ്കാമത (detachment) എന്നുള്ളതാണ്. സദ്ഗുണം (virtue) ദുർഗുണം (vice) എന്നിവയാണു മനുഷ്യന്റെ രണ്ടു സാദ്ധ്യതകൾ. ഇവയിൽ മനുഷ്യനു 'സ്വാഭാവിക'മായിട്ടുള്ളത് സദ്ഗുണമാണ്.

സദ്ഗുണസോപാനത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയാണു സ്നേഹം. ദുർഗുണങ്ങൾ പലതാണ്. ദുർഗുണങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെയോ, ആത്മാവിന്റെയോ, മനസ്സിന്റെയോ ആകാം. അവയുടെ എല്ലാം ഉത്ഭവം ശരീരത്തിനു പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി, ലോകവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്നാണെന്നു മാക്സിമസ് പറയുന്നു. ആത്മാവിന്റെ ശക്തികളുടെ ദുരുപയോഗമാണ് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ തെറ്റായ വഴിയിൽ പോകുന്നതിനു കാരണം. എന്നാൽ ആത്മാവിന്റെ ശക്തിതന്നെ രണ്ടുവിധത്തിലുള്ളതാണ് – (irascible) ക്രോധാധിഷ്ഠിതം അല്ലെങ്കിൽ മാനസികം; (concupiscible) കാമാധിഷ്ഠിതം അഥവാ വൈകാരികം ആത്മനിയന്ത്രണവും യഥാർത്ഥ സ്നേഹവുമാണ് ഇവയുടെ പ്രതിവിധികൾ. എന്നാൽ ദുർഗുണങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനം കാമാധിഷ്ഠിതമായ, വൈകാരികമായ ആത്മസ്നേഹമാണ്. അതിൽനിന്ന് ഉൽഭൂതമാകുന്ന മറ്റു ദുർഗുണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായുള്ളത് ഉദരമോഹം (gluttony). അടുത്തത് ലൈംഗിക മോഹം. ഉദരമോഹത്തിന്റെ പിരിയാത്ത കൂട്ടുകാരനാണ് ഇത്. മൂന്നാംസ്ഥാനത്ത് ദ്രവ്യമോഹം നിൽക്കുന്നു. ഈ ആർജ്ജനാസക്തിയും വൈകാരികം അഥവാ, കാമാധിഷ്ഠിതം തന്നെ. കാമാധിഷ്ഠിതദുർഗുണങ്ങളെ അനുഗമിക്കുന്ന ക്രോധാധിഷ്ഠിതദുർഗുണങ്ങളിൽ കോപദുഃഖങ്ങളാണ് ഒന്നാംസ്ഥാനത്ത്. പരസ്പരബന്ധിതങ്ങളാണു കോപവും ദുഃഖവും. ആനന്ദത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽനിന്നാണു രണ്ടിന്റേയും ഉത്ഭവം. അശ്രദ്ധയാണ് അടുത്ത ദുർഗുണം. മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള ഈ കഴിവില്ലായ്മ ക്രോധാധിഷ്ഠിതമാണ്. കാരണം ക്രോധം എന്നു പറയുന്നത് മാനസികമായ ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്റെ അഭാവംതന്നെയാണല്ലോ. പക്ഷേ, കാമാധിഷ്ഠിത ദുർഗുണങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള ആസക്തിയാണു ശ്രദ്ധയെ നിയന്ത്രണമില്ലാതാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. പ്രശംസാമോഹം (vain glory) അഹങ്കാരബന്ധിയായ മാനസികപാപങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഔദ്ധത്യമാണ് (pride) ദുർഗുണങ്ങളിലഗ്രഗണ്യൻ. അവസാനം മാത്രമേ അവൻ കീഴടങ്ങുകയുള്ളു. സത്യത്തിന്റെ നിഷേധമായ ഈ ദുർഗുണം അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാനസികമാണ്. ഈശ്വരൻ സർവ്വോപരി നന്മയാണ്. സകല നന്മയുടേയും ഉണ്മയുടേയും ഉറവാണ് എന്ന സത്യം മറന്നിട്ട്, ഞാൻ തന്നെയാണു നന്മയുടേയും ഉണ്മയുടേയും ഉത്ഭവകേന്ദ്രം എന്ന മിഥ്യാബോധമാണു ഔദ്ധത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

മനുഷ്യനെ ദ്രവിപ്പിക്കുന്നവയാണീ ദുർഗുണങ്ങൾ. മനുഷ്യൻ മരണോന്മുഖനായി ജീവിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും ഈ വിവിധ ദുർഗുണങ്ങൾ തന്നെ. മാനസികവും വൈകാരികവുമായി മനുഷ്യാത്മാവിനുള്ള ശക്തികളുടെ ദുർവിനിയോഗമാണ് മനുഷ്യനെ മരണത്തിലേക്കു നടത്തുന്നത്.

ബഹുരൂപമായ ഈ ദുർഗുണസമുച്ചയം മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ഐക്യത്തെ ശിഥിലീകരിച്ചു സാഫല്യം നൽകാൻ സാധിക്കാത്ത മോഹങ്ങളുടെ വൈവിദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്കു മനുഷ്യനെ വലിച്ചിഴയ്ക്കുന്നു. ഈശ്വരബന്ധത്തെ ഖണ്ഡിച്ച്, നന്മയുടേയും, ഉണ്മയുടേയും ഉറവയുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യനെ ഛേദിച്ചുകളയുന്നു. ഈശ്വരനേയും സഹോദരനേയും സ്നേഹിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ നിയുക്തനായ മനുഷ്യൻ, ഈ ദ്വിബന്ധങ്ങളുടെ നിഷേധംമൂലം മനുഷ്യനല്ലാതായിത്തീരുന്നു. സ്നേഹം വീണ്ടും സാദ്ധ്യമായിത്തീരുമ്പോഴേ അവനു വീണ്ടും മനുഷ്യനായിത്തീരുവാൻ കഴികയുള്ളു. ഏകോന്മുഖമായ സ്നേഹം മൂലം ആനന്ദനിർവൃതി അടയേണ്ട മനുഷ്യൻ ബഹുമുഖമായ ദുർഗുണങ്ങളെത്തേടി കാമപൂരണം പ്രാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതോടെ അവൻ മനുഷ്യനല്ലാതായിത്തീരുന്നു. ഈ ദുർഗുണങ്ങളോടും ഐന്ദ്രികാനുഭൂതിയോടുമുള്ള ഒരു ആസക്തി അവനിൽ ഉൽഭൂതമായി, ഒന്നായിരിക്കേണ്ട മനുഷ്യൻ പലതായിത്തീരുന്നു. പല ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽക്കൂടി പല അനുഭവങ്ങളെ തേടുന്നു. ഒന്നും നിർവൃതി നൽകുന്നില്ലാതാനും. മനുഷ്യവ്യക്തിയിലുണ്ടാകുന്ന ഈ തകർച്ച മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെത്തന്നെയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യവർഗ്ഗം തന്നെ സ്നേഹത്തിന്റെ അഭാവം മൂലം ഛിന്നഭിന്നമായിപ്പോകുന്നു. മനുഷ്യസ്നേഹത്തിനു പകരം സ്വാർത്ഥസ്നേഹം മനുഷ്യരെ ഭരിക്കുന്നതോടുകൂടെ അവന്റെ സാർവ്വലൗകികവും വ്യക്തിപരവുമായ ഐക്യം നശിക്കുന്നു.

സ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സദ്ഗുണസമുച്ചയം "വിശ്വാസം, ഈശ്വരാരാധന, ആത്മ നിയന്ത്രണം, ക്ഷമിപ്പാനും സഹിപ്പാനുമുള്ള ശക്തി, ഈശ്വരനിലുള്ള പ്രത്യാശ, നിഷ്കാമത, സ്നേഹം" എന്നിവയാണ്. സ്നേഹമാണിവയുടെയെല്ലാം കേന്ദ്രവും ഉച്ചകോടിയും. സ്നേഹത്തിൽ സകല സദ്ഗുണങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സ്നേഹം ഛിന്നഭിന്നമായതിനെ വീണ്ടും ഒരുമിപ്പിക്കുന്നു.

സ്നേഹം നമ്മെ ദൈവാരൂപികളാക്കുന്നു. സ്നേഹംമൂലം നാം ദൈവികീകൃതരാകുന്നു. സ്നേഹം അന്ത്യവിശ്രമത്തിലേക്കു അനന്തശാന്തിയിലേക്ക്, പരമാനന്ദത്തിലേക്ക് നമ്മെ വഴി നടത്തുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ പാരമ്യമാണ് ഈശ്വരനുമായുള്ള പൂർണ്ണമായ സംയോജനം. അതാണു സായൂജ്യം. അവിടെ സ്നേഹം പൂർണ്ണതയിലെത്തുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ ഈശ്വരരൂപിയായിത്തീരുന്നു. അതിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുമില്ലല്ലോ.

മാക്സിമസ്സിന്റെ ഈ പൗരസ്ത്യചിന്താഗതിയിലും ചില മൗലികബലഹീനതകൾ ഇല്ലാതില്ല. ഒന്നാമത് ഈ സ്നേഹനിർവ്വചനത്തിൽ ക്രൈസ്തവമായി എന്താണുള്ളതെന്ന് ആധുനിക ക്രൈസ്തവർ ചോദിക്കും. ഏതു മതത്തിലും അംഗീകാര്യങ്ങളായ തത്വങ്ങളാണല്ലോ ഇവ. ക്രിസ്തു ഇങ്ങനെയൊന്നുമല്ലല്ലോ പഠിപ്പിച്ചത്. ഇതാണോ ക്രിസ്തുമതം? ഇത് അരിസ്റ്റോട്ടിലും പ്ലോറ്റൈനസും, സ്റ്റോയിക്കുകളും പഠിപ്പിച്ച ചിന്തയല്ലേ?

സ്നേഹം ഒരാധുനിക ചിന്തകനിൽ

സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള ആധുനിക പാശ്ചാത്യക്രൈസ്തവരുടെ പട്ടിക സുദീർഘമാണ്. സി. എസ്. വില്യംസ്, സി. എസ്. ലൂവീസ്, ആൻഡേഴ്സ് നീഗ്രൻ, എം. സി. ഡാഴ്സി തുടങ്ങിയവർ അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. നീഗ്രനും ഡാഴ്സിയും വായിച്ചാലേ ഈ "സ്നേഹവിവാദ"ത്തിന്റെ കഥ മുഴുവനും മനസ്സിലാകയുള്ളു. നീഗ്രന്റെ "അഗാപ്പെയും ഈറോസും" എന്ന ഗ്രന്ഥം സ്നേഹനിർവ്വചനത്തിന്റെ ക്രൈസ്തവചരിത്രത്തെ സമഗ്രമായി വിദതമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തമായ ചില പദ്ധതികൾക്കുള്ളിൽ സ്നേഹത്തെ നിർത്തുവാൻ വേണ്ടി ഈ ചരിത്രത്തെ പലപ്പോഴും അദ്ദേഹം തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നില്ലേ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സ്നേഹത്തെ അദ്ദേഹം മൂന്നായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അഗാപ്പെ (agape) യാണു പുതിയനിയമത്തിലെ ക്രൈസ്തവസ്നേഹം. ഈറോസ് (eros) ഗ്രീക്ക് പാരമ്പര്യത്തിലെ സ്നേഹവിഭാവനമാണ്. ഇവ രണ്ടിനേയും കൂട്ടിച്ചേർത്തു മധ്യശതകങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കാസഭ ഉളവാക്കിയ ഒരാശയസങ്കേതമാണ് കാരിത്താസ് (caritas - ഇംഗ്ലീഷിൽ charity).

ഈറോസ് – മനുഷ്യന് ഈശ്വരനോടുള്ള സ്നേഹമാണ്. പൂർണ്ണതയോടുള്ള ഒരാസക്തിയാണിത്. ഈശ്വരനെത്തേടി കണ്ടുപിടിച്ചു നിർവൃതി അടയുന്നതുവരെ ആളിക്കത്തിയോ വഴിതെറ്റിയോ മങ്ങിമയങ്ങിയോ കിടക്കുന്ന ഒരു മൗലിക ബുഭുക്ഷയാണ് ഈറോസ്. "നിന്നിൽ വിശ്രാന്തിയടയുന്നതുവരെ അക്ഷമമാണെന്റെ ഹൃദയം" എന്ന് ആഗസ്തീനോസു പറഞ്ഞതു മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ ഈ പ്രാഥമിക വാഞ്ഛയെക്കുറിച്ചാണ്. ഒട്ടിയ വയറു നിറക്കാൻ വിശപ്പു വാഞ്ഛിക്കുന്നതുപോലെ ശൂന്യമായ മനുഷ്യഹൃദയം ഈശ്വരനെക്കൊണ്ടു നിറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അതാണു ഈറോസ്. പോരായ്മയെ തീർക്കാനുള്ള ഒരു വ്യഗ്രത. മൂല്യങ്ങളെ സ്വായത്തമാക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹം.

അഗാപ്പെയാകട്ടെ പൂർണ്ണതയുടെ ഒരു കവിഞ്ഞൊഴുക്കാണ്. മൂല്യത്തെയല്ല അതു നേടുന്നത്. അതിനു പോരായ്മയൊന്നുമില്ല. നിറവിൽ നിന്നാണ് അഗാപ്പെയുടെ ഉത്ഭവം. കുറവിൽ നിന്നാണ് ഈറോസ് ഉടലെടുക്കുന്നത്. ഈറോസിനു കുറവുതീർക്കാൻ മൂല്യത്തെ സ്വായത്തമാക്കണം. അഗാപ്പെയാകട്ടെ വിലയില്ലാത്തതിനു വിലയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. ആർജ്ജനാസക്തിയൊന്നുമതിനില്ല. അഗാപ്പെ ഈശ്വരനു മാത്രമേ സാധിക്കൂ. കാരണം നിറവ് അവിടെ മാത്രമേയുള്ളു. നമുക്ക് ഈശ്വരനോടുള്ള സ്നേഹം നിറവിൽ നിന്നുള്ളതല്ല, പ്രത്യുത കുറവിൽനിന്നാണ്. പാപികളായ നാം പൂർണ്ണതയെ സ്നേഹിക്കുന്നത് ഈറോസ്. പൂർണ്ണതയുള്ള ഈശ്വരൻ പാപികളെ സ്നേഹിച്ച് അവർക്കു വിലയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നത് അഗാപ്പെ. അഗാപ്പെ നിഷ്കാമമാണ്. നമ്മുടെ സ്നേഹം ആർജ്ജനാസക്തിയുള്ളതാണ്. നാം ലഭിക്കുവാൻ വേണ്ടി സ്നേഹിക്കുന്നു. അത് ഈറോസ്. ഈശ്വരൻ നൽകുവാൻ വേണ്ടി സ്നേഹിക്കുന്നു. അത് അഗാപ്പെ. അഗാപ്പെ നിസ്വാർത്ഥമായ ഈശ്വരദാനമാണ്. ഈറോസ് സ്വാർത്ഥമോഹമുള്ള ആർജ്ജനാസക്തിയാണ്. രണ്ടും പൂർണ്ണമായും പരസ്പരവിരുദ്ധമാണ്. ഇതാണ് നീഗ്രന്റെ പ്രശസ്തമായ നിർവ്വചനം.

എന്നാൽ, ഇവയുടെ സ്വാഭാവികമായ പരസ്പരവൈരുദ്ധ്യം മനസ്സിലാക്കാതെ രണ്ടിനെയും പരസ്പരം അനുരഞ്ജിപ്പിച്ച് ഒരു സങ്കലിത ആശയം ഉണ്ടാക്കിയതാണ് മാദ്ധ്യമികകാലങ്ങളിലെ പാശ്ചാത്യസഭയുടെ സൃഷ്ടിയായ കാരിത്താസ്. ഈ സങ്കലനംമൂലം ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ജീവനാഡിയായ അഗാപ്പെയ്ക്കു ബലക്ഷയമുണ്ടാകയാണു ചെയ്തതെന്നാണു നീഗ്രന്റെ വാദം. ശത്രുവായ ഈറോസ് അഗാപ്പെയെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയില്ല. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അഗാപ്പെ വീണ്ടും പൊന്തിവരും. അപ്പോഴാണത്രേ ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്കു നവോത്ഥാനമുണ്ടാകുന്നത്.

ലൂഥറൻ പാരമ്പര്യത്തിലാണു സ്വീഡൻകാരനായ ബിഷപ്പ് നീഗ്രന്റെ ചിന്തയുടെ ഉത്ഭവം. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തെയും ഗ്രീക്കു പാരമ്പര്യത്തെയും പരസ്പര വിരോധികളായി കാണുകയെന്നുള്ളതു നവീകരണസഭകളിൽ സാധാരണ കാണുന്ന ഒരു പ്രവണതയാണ്. യോഗാത്മകത (mysticism) യോടുള്ള വൈരുദ്ധ്യവും ഈ ജർമ്മൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ രൂഢമൂലമാണ്. ഈശ്വരനും മനുഷ്യനും പരിപൂർണ്ണമായും പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യമുള്ളവരായിക്കാണുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക പാരമ്പര്യമാണു കാൽവിനിസത്തിലും ലൂഥറനിസത്തിലും കാണുന്നത്. അത് മനസ്സിലാക്കിയെങ്കിലേ അഗാപ്പെയും ഈറോസും തമ്മിൽ പരിപൂർണ്ണവൈരുദ്ധ്യം കൽപ്പിക്കുന്ന നീഗ്രന്റെ ചിന്തയും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ. ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ പ്രമുഖവശങ്ങൾ അദ്ദേഹം തന്നെ നൽകുന്നത് ഇവിടെ കുറിച്ചുകൊള്ളട്ടെ: (ഇ: ഈറോസ്; അ: അഗാപ്പെ)

1. ഇ: ആർജ്ജനാസക്തിയും വാഞ്ഛയുമാണ്.

അ. ത്യാഗാത്മകമായ ആത്മദാനമാണ്.

2. ഇ. മുകളിലോട്ടുള്ള നീക്കമാണ്.

അ. താഴോട്ടു നീങ്ങുന്നു.

3. ഇ. മനുഷ്യരിൽ നിന്ന് ഈശ്വരനിലേക്കു പ്രയാണം ചെയ്യുന്നു.

അ. ഈശ്വരനിൽ നിന്നു മനുഷ്യരിലേക്ക്.

4. ഇ. മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ്. മനുഷ്യന്റെ മുക്തി അവനവന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി അതു കാണുന്നു.

അ. ഈശ്വരന്റെ കൃപയാണ്. ഈശ്വരസ്നേഹത്തിന്റെ ഫലമാണു രക്ഷ.

5. ഇ. അഹംകേന്ദ്രമായ (egocentric) സ്നേഹമാണ്. അതിശ്രേഷ്ഠവും ഉദാത്തവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ ഒരു സ്വോപോദ്വലനമാണ് (Self assertion). എന്നാൽ

അ. നിസ്വാർത്ഥ സ്നേഹമാണ്. സ്വാർത്ഥത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നില്ല.

അ. ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്യുന്നു.

6. ഇ. ഇതിന്റെ ജീവനെ നേടുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു: ദൈവികമായ, നിദാന്തമായ ജീവനെത്തന്നെ. എന്നാൽ അ.

(ശേഷം 4–ാം പേജിൽ)

സ്നേഹം: ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ...

ഈശ്വരന്റെ ജീവിതം ജീവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ജീവനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ അതിനു സങ്കോചമില്ല.

7. ഇ. സ്നേഹവിഷയത്തെ നേടുവാനും സ്വന്തമാക്കുവാനും ശ്രമിക്കുന്നു; അഗ്രഹവും ആവശ്യവുമാണ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

അ. നല്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്; സമ്പദ്സമൃദ്ധിയിൽ നിന്നേ അ. ഉദിക്കുകയുള്ളു.

8. ഇ. യിൽ മനുഷ്യൻ സ്നേഹിക്കുന്നു. ദൈവം സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു.

അ. ഈശ്വരനു മനുഷ്യനോടുള്ള സ്നേഹമാണ്. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ മനുഷ്യനോടുള്ള സ്നേഹത്തെ വിഭാവനം ചെയ്താൽ അത് ഇ. ആണ്. ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുന്ന രൂപത്തിലുള്ള സ്നേഹം മനുഷ്യനിൽ കണ്ടാൽ അത് അ. ആണ്.

9. ഇ. യ്ക്ക് സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ഗുണം, സൗന്ദര്യം, മൂല്യം ഇവയാണ് പ്രധാനം. അതു സ്വതസ്ഫൂർത്ത (spontaneous) മല്ല: ആകൃഷ്ടമാണ്; പ്രേരിതമാണ്.

അ. സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. നന്മയേയും തിന്മയേയും ഇഷ്ടംപോലെ സ്നേഹിപ്പാൻ അതിനു കഴിയുന്നു. അതു സ്വതസ്ഫൂർത്തമാണ്; കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നതാണ്; അനാകൃഷ്ടമാണ്.

10. ഇ. സ്നേഹിതമായതിൽ വിലകണ്ടിട്ട് ആ വിലയേയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്.

അ. സ്നേഹിക്കുന്നതു മൂലം വിലയില്ലാത്തതിൽ വില സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

നീഗ്രന്റെ ഈ വാദത്തിന് ദീർഘമായി മറുപടി പറയുവാൻ ഇവിടെ സ്ഥലമില്ല. എം. സി. ഡാഴ്സിയുടെ "സ്നേഹത്തിന്റെ മനസ്സും ഹൃദയവും" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മറുപടി, നീഗ്രന്റെ ചിന്താഗതിയിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ 1953-ലെ രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

ഈ ലേഖകന് ഒരു ചോദ്യമേയുള്ളു. അഗാപ്പെ ഈശ്വരനു മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളുവോ? അതോ മനുഷ്യനും അതു സാദ്ധ്യമാണോ? ഈശ്വരൻ സാദ്ധ്യമാക്കിയെങ്കിലേ അതു സാദ്ധ്യമാകൂ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ഈശ്വരൻ സാദ്ധ്യമാക്കിയില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യന് അസ്തിത്വം പോലും ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിവരും. സ്നേഹം ആത്മസമർപ്പണവും കവിഞ്ഞൊഴുക്കുമാണെങ്കിൽ ആദം മുതലേ ഇതുപോലെയുള്ള സ്നേഹം പലയിടത്തും കാണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്; ക്രിസ്തു വന്നതിനുമുൻപും അതിനുശേഷവും, ക്രൈസ്തവരിലും അക്രൈസ്തവരിലും. അതുകൊണ്ട് ഈശ്വരന്റെ സ്നേഹവും മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹവും പരസ്പരവിരുദ്ധമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

"ഈശ്വരനെ സമസ്തഹൃദയത്തോടും കൂടെ സ്നേഹിക്കുക. സഹോദരനേയും നിന്നെപ്പോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കുക" എന്ന ഈശ്വരശാസനത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ദാനസ്നേഹമാണോ, ഇച്ഛാസ്നേഹമാണോ, അഗാപ്പെയാണോ, ഈറോസാണോ? എന്നൊക്കെ ചോദിക്കുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമൊന്നുമില്ല.

ഉപസംഹാരം

സ്നേഹത്തിനു രണ്ടു വശങ്ങളുണ്ടെന്നതാണു പരമാർത്ഥം. ഐക്യത്തിൽ നിന്നകന്നുപോയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന് ഈശ്വരനുമായും സഹോദരനുമായും പുനരൈക്യം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള ഒരു വ്യഗ്രതയുണ്ട്. ഇതു ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണ്, ദൈവദത്തമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിന് ഈറോസ് എന്നോ ഇച്ഛാസ്നേഹമെന്നോ എന്തുവേണമെങ്കിലും വിളിച്ചുകൊള്ളു. പക്ഷേ അതു തിന്മയാണെന്നു പറയാതിരുന്നാൽ മതി. അവിടെയാണു നീഗ്രന് വലിയ തെറ്റുപറ്റിയിരിക്കുന്നത്. അഗാപ്പെ എന്നു പറയുന്ന ദാനസ്നേഹം മാത്രമേ ദൈവദത്തമായിട്ടുള്ളു, മറ്റതു മാനുഷികമാണ്, മനുഷ്യ നിർമ്മിതമാണ്, അതുകൊണ്ടു ദൈവവിരുദ്ധമാണ് എന്നൊക്ക വാദിക്കുന്നത്, മനുഷ്യൻ ഈശ്വരസൃഷ്ടിയല്ലാതെ മറ്റെങ്ങോ നിന്നു വന്ന ഒരു ദൈവശത്രുവാണെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയിലാണ് അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നത്. ഈശ്വരനിൽനിന്നും ഐതര്യം (alienation) സംഭവിച്ചവനായ മനുഷ്യൻ തന്റെ സഹോദരനിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, വസ്തുപ്രപഞ്ചത്തിൽ നിന്നും തന്റെ സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തിൽ നിന്നു പോലും ഇതരനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരനുമായും സഹോദരനുമായും വസ്തുപ്രപഞ്ചവുമായും സ്വന്തം അസ്തിത്വവുമായും താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വ്യഗ്രത മനുഷ്യനിലുണ്ട്. പോരായ്മയിലാണതിന്റെ ഉത്ഭവം. ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നാണത് ഉണ്മയെ ആരായുന്നത്. പക്ഷേ അതുകൊണ്ട് അതു തെറ്റാണെന്ന് വാദിച്ചുകൂടാ.

എന്നാൽ നിറവിൽനിന്നു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന സ്നേഹം (അഗാപ്പെ) കുറവിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന സ്നേഹ (ഈറോസ്) ത്തിന്റെ പൂർത്തീകരമാണെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്നേഹം ക്രിസ്തു വന്നതിനുശേഷമേ ഉണ്ടായുള്ളു എന്നോ ക്രിസ്തുവിലൂടെ മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു എന്നോ ഒക്കെയുള്ള വാദം ഒരുതരം അഹംകേന്ദ്രമായ, പരിമിതമായ ക്രൈസ്തവദർശനത്തിൽ നിന്നാണുദിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. പഴയനിയമത്തിലെ രൂത്തിനു നവോമിയോടുള്ള സ്നേഹം അഗാപ്പെയാണോ ഈറോസാണോ? – "നീ പോകുന്നിടത്തു ഞാനും പോകും, നീ പാർക്കുന്നിടത്തു ഞാനും പാർക്കും, നിന്റെ ജനം എന്റെ ജനം, നിന്റെ ദൈവം എന്റെ ദൈവം." വിദേശിയായ ഒരു മരുമകൾ അമ്മാവിയമ്മയോടു പറഞ്ഞ ഈ വാക്കുകൾ അഗാപ്പെയുടെതന്നെ പ്രകടനമാണ്. അവൾക്കൊന്നും കിട്ടാൻവേണ്ടിയല്ല, അവളിതു പറഞ്ഞത്. കഷ്ടപ്പെട്ടു ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കഴിയുന്ന പരദേശിക്ക് ഒരു കോപ്പ വെള്ളമോ കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞ് രണ്ടു കതിരോ കൊടുക്കുന്നത് ഒന്നും കിട്ടാൻവേണ്ടിയല്ല. കുമാരനാശാന്റെ കരുണയും ബുദ്ധനു ചിറകൊടിഞ്ഞ മാടപ്രാവിനോടുള്ള സ്നേഹവുമൊക്കെ വെറും മാനുഷികമെന്നോ ഇച്ഛാസ്നേഹമെന്നോ ഒക്കെ വിശേഷിപ്പിച്ചാൽ അത് എത്രമാത്രം വിശ്വാസ്യമായിരിക്കും?

ഈശ്വരനു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹമാണ് സ്നേഹത്തിന്റെ ഉന്നതരൂപമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ ന്യായമുണ്ട്. മനുഷ്യന് ഈശ്വരനോടുള്ള സ്നേഹം ഈശ്വരനു മനുഷ്യനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതികരണമാണെന്നു പറഞ്ഞാലും ന്യായമുണ്ട് (പൂർണ്ണമായും ന്യായമല്ലെങ്കിലും). പക്ഷേ, രണ്ടും പരസ്പര വിരുദ്ധമാണെന്നു പറയുന്ന ദ്വിത്വവാദം ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിനു പുറമേനിന്നു കടന്നുകൂടിയ ഒരു ഭയങ്കര വേദവിപരീതമാണ്. അത് വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുകയില്ല; പിന്നീടുള്ള ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലുമില്ല. അഗുസ്തീനോസ് കൊടുത്ത അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ കാൽവിൻ കെട്ടിപ്പടുത്ത ഈ അബദ്ധചിന്തയുടെ വികസിത രൂപമാണു നീഗ്രന്റെ ചിന്ത.

ഈശ്വരൻ സ്നേഹമാണ്. അവിടുത്തെ നിറവിൽനിന്നാണു സ്നേഹം ഉദിക്കുന്നത്. ആ സ്നേഹത്തിൽനിന്നു തന്നെയാണു പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയുടെ ഉല്പത്തിയും. അതുകൊണ്ടാണു സ്നേഹത്തിന്റെ സഹചാരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിച്ചു മനുഷ്യൻ തന്നെത്തന്നെ ഈശ്വരനിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തിയപ്പോൾ അവന് എല്ലാവശത്തും ഐതര്യം ഭവിച്ച് അവൻ വിവശനായിത്തീർന്നത്. ഈ വൈവശ്യത്തിൽ അവൻ ഈശ്വരനിലേക്ക് ഇച്ഛയുടെ കണ്ണുയർത്തുകയും കരൾ ചലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. അതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല. ഈശ്വരവിരോധവുമില്ല. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടുമാത്രം അവന്റെ വൈവശ്യം പരിഹരിക്കപ്പെടുകയില്ല.

അവന്റെ ബലഹീനതയിലും വൈവശ്യത്തിലും സ്നേഹസ്വരൂപിയായ ഈശ്വരൻ മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു പങ്കുവഹിച്ചു, മരിച്ചു, ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു. ആ ക്രിസ്തു മൂലം ഈശ്വരനുമായി വീണ്ടും ബന്ധമുണ്ടാകുന്നതിന്റെ ഫലമായി വീണ്ടും ഈശ്വനിൽനിന്നെന്നപോലെ നിറവിൽ നിന്നുള്ള കവിഞ്ഞൊഴുക്കിന്റെ സ്നേഹം മനുഷ്യനും സാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ആ ബന്ധത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു കുറവിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിനു നിറവിന്റെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന കഴിവിന്റെ പ്രകടനമാണു ക്രിസ്തീയ യോഗാത്മകത. അതിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലുള്ള പ്രകടനം, കാലത്തിലുള്ളത്, ദിവ്യബലിയാണ്. അതാണു സ്നേഹത്തിന്റെ പരമപ്രകടനം. അതിലാണു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയും. ■

ക്രൈസ്തവലോകത്തെ മാർപാപ്പാമാർ

വർഗീസ് ജോൺ, തോട്ടപ്പുഴ

'പാപ്പാസ്' എന്ന ഗ്രീക്ക് പദത്തിൽ നിന്നാണ് 'പാപ്പാ' എന്ന ലത്തീൻ പദമുണ്ടായത്. അതിൽ നിന്ന് 'പോപ്പ്', 'മാർപാപ്പാ' എന്നീ പദങ്ങളും. 'പിതാവ്' എന്നാണർത്ഥം.

ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പ്രാരംഭകാലത്ത് പൗരസ്ത്യ സഭകളിൽ വൈദികരെയും പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ബിഷപ്പുമാരെയും 'പാപ്പാ' എന്നു സംബോധന ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നീട് പൗരസ്ത്യദേശത്ത് അലക്സന്ത്രിയായിലെ ബിഷപ്പും പാശ്ചാത്യ ദേശത്ത് ചില ബിഷപ്പുമാരും മാത്രം ഇങ്ങനെ വിളിക്കപ്പെട്ടു. കാർത്തേജിലെ ബിഷപ്പിനെ 'അനുഗ്രഹീതനായ പാപ്പാ' (the blessed Pope) എന്നാണ് ഒരുകാലത്തു വിളിച്ചിരുന്നത്.

അലക്സന്ത്രിയായിലെ 13-മത്തെ ബിഷപ്പ് ആയ ഹെരാക്ലസ് (231-248) ആണ് ക്രൈസ്തവലോകത്ത് ആദ്യമായി 'പോപ്പ്' എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട സഭാദ്ധ്യക്ഷൻ. അതിനാൽ ഇന്നും അലക്സന്ത്രിയായിലെ പാത്രിയർക്കീസുമാർ 'പോപ്പ്' എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ വൈദികർ 'പാപ്പാസ്' എന്നാണ് വിളിക്കപ്പെടുന്നത്.

അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ റോമിലെ ബിഷപ്പുമാർ ഒരു പ്രത്യേക പദവിയായി ഈ സ്ഥാനപ്പേര് ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. ഈ സ്ഥാനനാമം ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയവരിൽ സിൽവെസ്റ്റർ ഒന്നാമൻ (314-335), ഇന്നസെന്റ് ഒന്നാമൻ (401-417), ലിയോ ഒന്നാമൻ (440-461) എന്നീ പേരുകൾ കാണുന്നുണ്ട്.

ആറാം നൂറ്റാണ്ട് ആയപ്പോഴേക്കും ഈ സ്ഥാനനാമം പാശ്ചാത്യ സഭയിൽ റോമിലെ ബിഷപ്പിനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതായി. എന്നാൽ ഇതിനുശേഷവും മറ്റു ചില ബിഷപ്പുമാർ ഇങ്ങനെ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ സ്ഥാനപ്പേര് ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ പേരിൽ മിലാനിലെ ആർച്ചുബിഷപ്പിനെ പാവിയായിൽ കൂടിയ സിനഡ് (998) കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രിഗറി ഏഴാമൻ മാർപാപ്പായുടെ (1073-1086) കാലത്ത് റോമിൽ കൂടിയ ഒരു കൗൺസിൽ (1073) റോമിലെ ബിഷപ്പ് അല്ലാതെ മറ്റാരും ഈ സ്ഥാനപ്പേര് ഉപയോഗിക്കരുതെന്ന് ഔദ്യോഗികമായി വിലക്കി. അങ്ങനെയാണ് പാശ്ചാത്യ സഭയിൽ റോമിലെ ബിഷപ്പു മാത്രം 'പാപ്പാ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത്.

അലക്സന്ത്രിയായിലെ ബിഷപ്പുമാർ കാൽസിഡോൺ സിനഡിനു (451) മുൻപു തന്നെ ഈ സ്ഥാനപ്പേര് ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടാണ് ഈജിപ്റ്റിലെ കോപ്റ്റിക് - ബൈസന്റയിൻ (ഗ്രീക്ക്) ഓർത്തഡോക്സ് പാത്രിയർക്കീസുമാർ ഇന്നും ഈ സ്ഥാനപ്പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. പോപ്പ് ഷെനൗഡാ മൂന്നാമനും (ആസ്ഥാനം: കെയ്റോ) പോപ്പ് തിയഡോറോസ് രണ്ടാമനും (ആസ്ഥാനം: അലക്സന്ത്രിയാ) ആണ് ഇപ്പോഴുള്ള മാർപാപ്പാമാർ.

കോപ്റ്റിക് കത്തോലിക്കാ പാത്രിയർക്കീസ് 'പോപ്പ്' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നില്ല. കർദിനാൾ സ്തേഫാനോസ് രണ്ടാമൻ ഗാട്ടസ് (ആസ്ഥാനം: കെയ്റോ) ആണ് ഇപ്പോൾ കോപ്റ്റിക് കത്തോലിക്കാ റീത്തിന്റെ തലവൻ.

'അലക്സന്ത്രിയായിലെ പാപ്പായും വിശുദ്ധ മർക്കോസിന്റെ സിംഹാസനത്തിലെ പാത്രിയർക്കീസും (Pope of Alexandria and Patriarch of the See of Saint Mark), 'അലക്സന്ത്രിയായുടെയും ആഫ്രിക്കാ മുഴുവന്റെയും പാപ്പായും പാത്രിയർക്കീസും' (Pope and Patriarch of Alexandria and All Africa) എന്നിങ്ങനെയാണ് ഇവരുടെ ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനനാമങ്ങൾ. ഇവർ ഇരുവരും സുവിശേഷകനായ വിശുദ്ധ മർക്കോസ് ശ്ലീഹാ (Saint Mark, the Evangelist) മുതലുള്ള 117-ാമത്തെയും 116-ാമത്തെയും പാപ്പാമാരാണ്.

മൗണ്ട് ആതോസിനു സമീപമുള്ള കടലിൽ ഹെലികോപ്റ്റർ തകർന്ന് 2004 സെപ്റ്റംബർ 11ന് കാലം ചെയ്ത പോപ്പ് പീറ്റർ (പെട്രോസ്) ഏഴാമന്റെ പിൻഗാമിയാണ് പോപ്പ് തിയഡോറോസ് രണ്ടാമൻ. ■

- മക്കളെ, പ്രയാസപ്പെടുന്നവരെ സഹായിക്കണേ. പകവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കരുത്. എല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കണം. കേസും വഴക്കും നന്നല്ല.
- ഭർത്താക്കന്മാരേ! നിങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യമാരുടെ ഭക്ഷണക്കാര്യവും ഓർക്കണമേ. അവരെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കു കരുതൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. അവർ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കണം.
- കുഞ്ഞുങ്ങളേ! നിങ്ങൾ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കണം. മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കണം. ഗുരുക്കന്മാരെ ബഹുമാനിക്കണം.

– പാമ്പാടി തിരുമേനി

"മലങ്കരസഭയിലെ മെത്രാന്മാരിൽ എന്നെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത് രണ്ടു പേരാണ്. ഒന്ന് കല്ലാശ്ശേരി ബാവായും മറ്റേത് പാമ്പാടി തിരുമേനിയും. പാമ്പാടി തിരുമേനി പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടല്ല സ്വഭാവത്തിന്റെ സൗഷ്ഠവം കൊണ്ടാണ് വലിയൊരു മതിപ്പ് എന്റെമേൽ ഉണ്ടാക്കിയത്."

– പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ

തോമസ് പ്രഥമന്റെ വിജയങ്ങൾ...

(ഒന്നാം പേജിൽ നിന്നും)

ഡോക്സ് സഭ പുതിയ ശത്രുക്കളെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അലക്സാണ്ടറെ അട്ടിമറിച്ച കഥ

ഇതിനിടെ പി. സി. അലക്സാണ്ടർ ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റു സ്ഥാനത്തേക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടും എന്ന അവസ്ഥ വരുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ സ്നേഹം അസ്ഥിക്കു പിടിച്ചിട്ടുള്ള അലക്സാണ്ടറെങ്ങാനും ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റായാലത്തെ അവസ്ഥ മറ്റാരും വിലയിരുത്തിയില്ലെങ്കിലും തോമസ് പ്രഥമൻ വിലയിരുത്തി. മണർകാട് പള്ളിയിൽ വച്ച് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റിന്റെ ഒരു പ്രോഗ്രാം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആർക്കെങ്കിലും തടയാൻ പറ്റുമോ? തോമസ് പ്രഥമൻ ഈ ചോദ്യം തന്റെ അനുയായി വൃന്ദത്തിനോടു ചോദിച്ചു. ഏതുവിധേനയും അലക്സാണ്ടർ ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രപതി ആവുന്നത് തടയണമെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. മൂന്നു വിധത്തിലാണ് അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചത്.

1. അലക്സാണ്ടർ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് സ്വീകാര്യനല്ല എന്നു കാണിച്ച് ആയിരക്കണക്കിനു കമ്പി സന്ദേശങ്ങൾ വാജ്പേയിയുടെ പേരിൽ അയച്ചു.

2. ആന്ധ്രാപ്രദേശ് മുഖ്യമന്ത്രി ചന്ദ്രബാബു നായിഡുവിനെ ചില വ്യവസായ കേന്ദ്രങ്ങൾ മുഖേന സ്വാധീനിച്ച് അലക്സാണ്ടർക്കെതിരെ നിലപാട് എടുപ്പിച്ചു.

3. തന്റെ മുൻ ഓപ്പറേഷൻ വഴി പരിചയപ്പെട്ട കേരളത്തിലെ ബി. ജെ. പി. നേതൃത്വം വഴി സ്വാധീനം ചെലുത്തി. അബ്ദുൾ കലാമിന്റെ പേര് ആദ്യം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത് ഒ. രാജഗോപാലാണെന്ന് അന്നത്തെ പത്രങ്ങൾ നോക്കിയാൽ മനസിലാവും.

ഈ സമയം ഓർത്തഡോക്സ് നേതൃത്വം വെറുതെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് കരുതിയാൽ തെറ്റി. സത്യവാൻ കൊട്ടാരക്കര എന്ന മറ്റൊരു ബുദ്ധിജീവി, അലക്സാണ്ടർ അധികാരദുർമോഹി ആണെന്നു കാണിച്ച് തയ്യാറാക്കിയ ലഘുലേഖനം വായിച്ച് ആസ്വദിക്കുകയും അത് പരുമല പെരുന്നാളിനു വിതരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് കണ്ട് കണ്ണുമടച്ച് രസിക്കുകയുമായിരുന്നു.

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭാംഗമായ ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റ് ഉണ്ടാവാതിരിക്കാൻ പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം കൊണ്ടു സാധിച്ചു.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ബലത്തെ ബലഹീനത ആക്കുന്നതിനുള്ള അതിവിദഗ്ധമായ യുദ്ധതന്ത്രങ്ങൾ ഇതിനിടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടു. മനോരമയെയും ഉമ്മൻചാണ്ടിയെയും ആണ് ഈ അവസരത്തിൽ ലക്ഷ്യമിട്ടത്. ഇവരുടെ സ്വാധീനം ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തിനു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഗുണം ചെയ്യില്ലായെങ്കിലും പരോക്ഷമായി സഭയ്ക്കു വേണ്ടി പലതും ചെയ്യുവാൻ താല്പര്യവും സന്നദ്ധതയും ഉള്ളവരാണെന്ന് തോമസ് പ്രഥമൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഭരണത്തിന്റെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിലും മറ്റു മേഖലകളിലും ഇവരുടെ സ്വാധീനം ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷം പലപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ മറുപക്ഷം ഇവരെ ഓർത്തഡോക്സുകാരുടെ എതിരാളികളാക്കി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ വിജയം വരിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

മനോരമയ്ക്കോ, ഉമ്മൻചാണ്ടിക്കോ ഓർത്തഡോക്സുകാരുടെ വക്താക്കളായി പരസ്യ നിലപാടുകളെടുക്കുന്നതിനു തടസ്സങ്ങളുണ്ട്. ഒരു പ്രൊഫഷണൽ പത്രസ്ഥാപനത്തിന് ഉടമസ്ഥരുടെ സാമുദായിക പക്ഷപാദിത്വം തങ്ങളുടെ നിലപാടുകളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ പരിമിതികളുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ മുഖ്യമന്ത്രിക്കും ഒരു വിഭാഗത്തിനു വേണ്ടി നിലപാടുകൾ എടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഈ അവസ്ഥയെ ഓർത്തഡോക്സുകാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കാനും, അവരെ ശത്രുക്കളായി പ്രഖ്യാപിക്കാനും തോമസ് പ്രഥമനു കഴിഞ്ഞു.

മനോരമയ്ക്കും ഉമ്മൻചാണ്ടിക്കും എതിരെ ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷക്കാരെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നവർ മറുപടി പറയേണ്ട ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്.

1. പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്തിനു ഭൂരിപക്ഷമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ അവരുടെ വാർത്തകൾ കൊടുക്കുന്നതിൽ എന്താണു തെറ്റ്? പാത്രിയർക്കീസുകാർ മനോരമ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റൊരു പത്രം വരുത്തുന്നതുകൊണ്ട് മനോരമയ്ക്ക് ക്ഷീണം ഉണ്ടാവുമെന്നല്ലാതെ സഭയ്ക്ക് എന്താണ് ഗുണം?

2. പൂർണ്ണമായും ഓർത്തഡോക്സ് അനുകൂലമായ വാർത്തകളുമായി ഒരു പത്രം ഇന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നുണ്ടോ? അങ്ങനെ ഒരു പത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചാൽ അത് എത്ര കോപ്പികൾ വില്ക്കും?

3. കേരളത്തിലെ ജനസംഖ്യയിൽ 5 ശതമാനത്തിൽ അധികം വരാത്തവരാണ് ഓർത്തഡോക്സുകാർ (കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യൻ ജനസംഖ്യ 20 ശതമാനത്തിൽ താഴെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക). അവരിൽ നിന്നൊരാൾ മുഖ്യമന്ത്രിയായത് സഭയുടെ ഏതെങ്കിലും സഹായം കൊണ്ടല്ല. ആ വ്യക്തിയുടെ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തന പരിചയം കൊണ്ടാണ്. അങ്ങനെ ഒരാൾ സഭയിൽ ഉണ്ടായതിൽ അഭിമാനിക്കുന്നതിനു പകരം അദ്ദേഹത്തെ അപമാനിക്കുന്നത് എത്ര നികൃഷ്ടമാണെന്ന് ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഒരു മാടക്കട തുടങ്ങുന്ന സഭാ ഭക്തൻ തനിക്ക് മറ്റ് വിഭാഗത്തിന്റെ കച്ചവടം ആവശ്യമില്ല എന്ന മട്ടിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയും പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്താൽ അയാളെ നാം എന്തു വിളിക്കും?

തോമസ്സ് പ്രഥമൻ ബാവാ കാണിച്ച മറ്റൊരു ദീർഘവീക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചു കൂടി ഇവിടെ പരാമർശിക്കാതെ വയ്യ. പാത്രിയർക്കീസ് പക്ഷത്ത് 10 മെത്രാന്മാർ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന സമയത്ത് അതിൽ 6 മെത്രാന്മാർ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായി യോജിക്കണം, കോടതിവിധി അംഗീകരിക്കണം എന്ന അഭിപ്രായമുള്ളവരായിരുന്നു (ഡോ. തോമസ് മാർ അത്താനാസിയോസ്, ഡോ. എബ്രഹാം മാർ സേവേറിയോസ്, യൂഹാനോൻ മാർ മിലിത്തിയോസ്, യൂഹാനോൻ മാർ പീലക്സീനോസ്, ജോസഫ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, സക്കറിയ മാർ നിക്കോളവാസ്). ഇവിടെ ഒരു പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസ് കൂടി ഇവർ തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിന്റെ അപകടം മുൻകൂട്ടിയറിഞ്ഞ തോമസ് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് അവരിൽ തനിക്ക് അപകടകാരികളെന്നു തോന്നിയ 4 പേരെ തന്ത്രപൂർവ്വം ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്ത് എത്തിക്കുകയും മറ്റു രണ്ടു പേരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി തന്റെ കൂടെ നിർത്തുകയും ചെയ്തു. ബുദ്ധി മന്ദിച്ചുപോയ യുവമെത്രാന്മാരാകട്ടെ യോജിച്ച് ഒരു തീരുമാനമെടുത്ത് ജനങ്ങളെ കൂടെനിർത്തുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ചുരുക്കത്തിൽ അകത്തും പുറത്തുമുള്ള പ്രതിയോഗികളെ അവസരത്തിനൊത്ത് ചരടുവലികൾ നടത്തി ഒതുക്കുന്ന തോമസ് പ്രഥമനെ നമ്മൾ അംഗീകരിച്ചു പോവും. ഈ യുവമെത്രാന്മാർ അനവസരത്തിൽ കൂറുമാറ്റം നടത്താതിരുന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്ത്രങ്ങൾ നടക്കില്ലായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ പദവിയിലേക്കോ അവസ്ഥയിലേക്കോ അദ്ദേഹം ഉയരുകയും ചെയ്യില്ലായിരുന്നു.

അവരെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം കാണിച്ച വിരുത് അവർക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്ത് സ്വീകരണം കിട്ടാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒളിഞ്ഞുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തെ യുവമെത്രാന്മാരാണ് ആ കെണിയിൽ വീണത്. കണ്ടനാട് ഭദ്രാസനത്തിലെ 75% വൈദികരെയും ജനങ്ങളെയും തന്നോടൊപ്പം നിലനിർത്തിയ ഡോ. തോമസ് മാർ അത്താനാസിയോസിനെ പഴയ ഓർത്തഡോക്സുകാർ വേണ്ടവിധം അംഗീകരിക്കാഞ്ഞതു കൊണ്ടു എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നു നമുക്കറിയാം. ഈ പഴയ ഓർത്തഡോക്സുകാരുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചതാരാണെന്നു കണ്ടെത്താൻ ഗവേഷണബുദ്ധിയൊന്നും വേണ്ട. ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്ത് ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്ന ചില പള്ളികൾ ഇന്നും തുറക്കുവാൻ സമ്മതിക്കാത്ത ചില വൻതോക്കുകളെ ഇതിനു പിന്നിൽ കാണാം. അവർക്കു പിന്നിൽ പൂർണചന്ദ്രന്റെ ചിരിയോടെ മറ്റൊരു മുഖവും.

പൗലോസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാ ആയിരുന്നപ്പോൾ, ഇന്നത്തെ തോമസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാസ്ഥാനത്തെ എത്രമാത്രം ഇകഴ്ത്തി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി വിപുലമായ ഒരു പുസ്തകം തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇന്ന് പാത്രിയർക്കീസ് വിഭാഗത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം എത്ര 'ശ്രേഷ്ഠവും പാവനവു'മാണെന്ന് തോമസ് പ്രഥമൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ആദ്യകാലത്തു പുറംതിരിഞ്ഞു നിന്നവർപോലും ഇന്ന് അത് അംഗീകരിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുതന്ത്രങ്ങൾ എല്ലാം നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള 'ബാബു പോളു'മാർ പോലും ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ അംഗീകരിക്കേണ്ടി വരും.

ഒരു വശത്ത് തോമസ് പ്രഥമൻ താൻ മനസ്സിൽ കാണുന്നതൊക്കെ കീഴടക്കി വരുമ്പോൾ ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയെന്താണ്? എല്ലായിടത്തും കെടുകാര്യസ്ഥത നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ശരിയായ ഒരു തീരുമാനവും എടുക്കുവാനോ നടപ്പാക്കുവാനോ ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവർ ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥ.

സ്വന്തം നിലയിൽ പുതുപ്പള്ളി പള്ളിക്കാർ നേടിയെടുത്ത വ്യവഹാര വിജയം പോലും ഇന്ന് അവർക്ക് വിനയായിരിക്കുന്നു. പുതുപ്പള്ളി പള്ളിയുടെ, ശക്തിയും ചൈതന്യവും പലരുടെയും ഉറക്കം കെടുത്തുന്നു. മതസൗഹാർദ്ദത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലമായ അവിടെ നിന്നു കേരളീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ തൂത്തെറിയണമെന്ന് അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ പള്ളികളും, പെരുന്നാളുകളും നമ്മുടെ ഇടവകക്കാരുടേതു മാത്രമല്ല, ഈ ദേശത്തിന്റെയും ദേശക്കാരുടെയും കൂടിയാണെന്നുള്ള അറിവ് ഇല്ലാതെ പോകുന്നത് കഷ്ടമാണ്. എല്ലാവർക്കും പങ്കെടുക്കാവുന്ന ആഘോഷങ്ങളും മേളങ്ങളും പെരുന്നാളുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നത് എല്ലാവരുടെയും സഹകരണവും സൗഹാർദ്ദവും ദേവാലയനടത്തിപ്പിലും മറ്റും ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആയിരുന്നു. ഭൂരിപക്ഷ മതത്തെയും അധികാരസ്ഥാനങ്ങളെയും വെറുപ്പിക്കാതെ മലങ്കര നസ്രാണികൾ രണ്ടായിരം കൊല്ലം ഇവിടെ ജീവിച്ചത് ഇത്തരം ചില സംവിധാനങ്ങളിലൂടെ ആയിരുന്നു.

ഇന്ന് ഇതര മതസ്ഥരുടെ സഹകരണം ആവശ്യമില്ലെന്ന് നമുക്ക് തോന്നുന്നുണ്ടാവാം. ഗൾഫ് പണവും അമേരിക്കൻ പണവും ഉള്ളപ്പോൾ ആരെ പേടിക്കണം? എന്തിനു മതമൈത്രി? ശവസംസ്കാരത്തിനും വിവാഹത്തിനും മാമോദീസായ്ക്കും കിട്ടുന്ന കണക്കില്ലാത്ത പണം മതിയല്ലോ എന്ന ചിന്തയാണു നമ്മുടെ അധികാരികൾക്ക്.

അവർക്ക് ആചാരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയോ പരമ്പരാഗതമായി നിലനിൽക്കുന്ന മൂല്യങ്ങളെപ്പറ്റിയോ തല്ക്കാലം ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലായിരിക്കാം. എന്തായാലും മലങ്കര സഭയ്ക്ക് ഇതര മതസ്ഥരിൽ നിന്നു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പിൻതുണയും സഹകരണവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിലും നാം വിജയിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു വശത്ത് പുത്തൻ ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും, കരിസ്മാറ്റിക് കൂട്ടങ്ങളും നമ്മുടെ ജനതയെ ചോർത്തിയെടുക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ തന്നെ തെറ്റായ നടപടികൾ നമ്മുടെ ശക്തിയും ചൈതന്യവും ചോർത്തിക്കളയുന്നു.

മലങ്കരസഭയെ സ്നേഹിക്കുന്നവർ ഏറെ വേദനിക്കുന്നു. നമ്മൾ തിരമാലകളിൽ പെട്ട വഞ്ചിയെപ്പോലെ ഉലഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്തായാലും ഓർത്തഡോക്സ് സഭ ഇങ്ങനെ വിവേകശൂന്യമായ നേതൃത്വത്താൽ വലയുമ്പോൾ നമുക്ക് ആശ്വസിക്കാം. മറുപക്ഷത്ത് ഇതേ സംസ്കാരവും ഇതേ രക്തവുമുള്ള വിഭാഗത്തിനു ഒരു നേതൃത്വമെങ്കിലും ഉണ്ടല്ലോ. "ഒരു രക്ഷയുമില്ലാതെ വന്നാൽ ആ പ്രഥമനെ നമ്മുടെ കൂടി പ്രഥമൻ ആക്കിയേക്കാം. യോജിച്ച സഭയ്ക്ക് ആ പ്രഥമനെപ്പോലുള്ള തലവനെക്കൂടി കിട്ടിയാൽ അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധമൊക്കെ പിന്നെ അറബിക്കടലിലെങ്ങാനും അന്വേഷിക്കേണ്ടി വരും." ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ഒരു തീവ്രവാദി കടുത്ത നിരാശയോടെ പറഞ്ഞ വാക്കുകളാണിത്. ഇവിടെയാണ് തോമസ് പ്രഥമന്റെ വിജയം. ഒരു സമയത്ത് സ്വന്തം മെത്രാന്മാരാൽ പോലും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട അദ്ദേഹം ഇന്ന് എവിടെയും വിജയശ്രീലാളിതനാണ്. തന്റെ പക്ഷത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിലും അവിടെ തന്റെ നില ഉറപ്പിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം വിജയിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

ഇനി അക്രമണത്തിന്റെ കാലഘട്ടമായിരിക്കും. എതിരാളികളുടെ കോട്ടകൊത്തളങ്ങളിലേക്ക് തന്റെ യാഗാശ്വത്തെ അഴിച്ചുവിടുവാൻ അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ഇതുവരെ ഓർത്തഡോക്സ് പക്ഷത്തു നിന്ന ചിലരെ മുൻനിർത്തിയായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടയൊരുക്കം. ഈ സമയത്ത് മലങ്കരസഭ പരാജയപ്പെടാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ബുദ്ധിയും ശക്തിയും സമാഹരിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനമാണ് ആവശ്യം.

ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് മാറ്റം വരണമെങ്കിൽ അത്മായക്കാരുടെ യഥാർത്ഥ മുന്നേറ്റം ഉണ്ടാവണം. പക്ഷേ, വസ്തുതകൾ മനസ്സിലാക്കാതെ ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പറയുന്നത് കേട്ട് പ്രതികരിക്കുകയല്ല വേണ്ടത്.

സഭയുടെ ശക്തി സഭാംഗങ്ങളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ്. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായങ്ങളും താല്പര്യങ്ങളും ഉള്ളവർ സഭാംഗങ്ങളുടെ ഇടയിലുണ്ട്. അവർ അവരുടെ 'നിലപാടു തറ'കളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെ സഭയ്ക്കു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ആവശ്യം. ആ ഒരു ശക്തി സമാഹരണമാണ് വേണ്ടത്. ഒപ്പം യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുക്കുകയും വേണം.

പിടിവാശികൾ എപ്പോഴും ദോഷമാണു ചെയ്യുന്നത്. നമുക്ക് ഒരിക്കലും കിട്ടാത്ത ഒന്നിനു വേണ്ടി വാശി പിടിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. കാശ്മീർ അതിർത്തി പ്രശ്നം പോലെ എക്കാലത്തേക്കും ഉള്ളതല്ല മലങ്കരയിലെ തർക്കങ്ങൾ. വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യേണ്ടിടത്ത് പിടിവാശി പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരുടെ മുൻപിൽ പരിഹാസ പാത്രങ്ങളാവാം എന്നതു മാത്രമാണു ഫലം.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ അങ്കമാലി ഭദ്രാസനത്തിലുണ്ടായ ഒരു അഭ്യന്തര പ്രശ്നത്തെ തോമസ് പ്രഥമൻ തനിക്ക് അനുകൂലമാക്കുവാൻ പയറ്റിയ തന്ത്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. അടുത്ത തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അധികാരത്തിലെത്താൻ സാധ്യതയുള്ള എൽ. ഡി. എഫിന്റെ പിൻതുണ പിടിച്ചുപറ്റുക, ഓർത്തഡോക്സുകാരൻ എന്നു മുദ്ര കുത്തി ഉമ്മൻചാണ്ടിയെ പരമാവധി കുഴപ്പത്തിലാക്കുക, മാധ്യമങ്ങളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും ശ്രദ്ധയും അനുഭാവവും നേടുക. താല്കാലികമായെങ്കിലും ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു പരിധി വരെ വിജയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അതേസമയം നീതിയും നിയമവും നൂറു ശതമാനവും അനുകൂലമായ ഓർത്തഡോക്സ് വിഭാഗത്തിന് തങ്ങളുടെ നിലപാട് പൊതുജനമദ്ധ്യത്തിലോ മാധ്യമങ്ങളിലോ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പോലും സാധിച്ചിട്ടുമില്ല. ദയനീയമായ ഈ അവസ്ഥയെ ഗൗര

(ശേഷം 6–ാം പേജിൽ)

അധികാരം പുതിയനിയമത്തിൽ

ഡോ. ഗബ്രിയേൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്

അധികാരം

"അവന്റെ ഉപദേശത്തിങ്കൽ അവർ വിസ്മയിച്ചു; അവൻ ശാസ്ത്രിമാരെപ്പോലെയല്ല, അധികാരമുള്ളവനായിട്ടത്രെ അവരെ ഉപദേശിച്ചത്" (മർക്കൊ. 1:22)

"അവൻ പന്തിരുവരെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു, സകലഭൂതങ്ങളുടെ മേലും വ്യാധികളെ സൗഖ്യമാക്കുവാനും അവർക്കു ശക്തിയും അധികാരവും കൊടുത്തു" (ലൂക്കോ. 9:1; മത്താ. 10:1).

"ഭൂമിയിൽ പാപങ്ങളെ മോചിപ്പാൻ മനുഷ്യപുത്രന് അധികാരമുണ്ട്" (മർക്കോ. 2:10; മത്താ. 9:6)

"യേശു അടുത്തു ചെന്നു; സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്ക് നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ നിങ്ങൾ പുറപ്പെട്ട് പിതാവിന്റെയും... സകലജാതികളെയും ശിഷ്യരാക്കിക്കൊൾവിൻ." (മത്താ. 28:18–20)

അധികാരം എന്ന പദത്തിന് തത്തുല്യമായി ഗ്രീക്കു മൂലത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് exousia എന്ന വാക്കാണ്. ousia എന്നാൽ ഉണ്മ എന്നർത്ഥം. exousia എന്നാൽ ഉണ്മയിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്നത് എന്നും. ഉണ്മയിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നന്മയും വിശുദ്ധിയുമാണ് അധികാരത്തിന് അടിസ്ഥാനം. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ തിന്മയിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി വിശുദ്ധിയിൽ നന്മപൂർണ്ണതയിലേക്കു വളരുന്ന ആളാണ് യഥാർത്ഥ അധികാരി. ഇവിടെ കീഴ്മേലായി നിൽക്കുന്ന അധികാര സങ്കല്പത്തിനു പകരം നന്മയും വിശുദ്ധിയും നിറഞ്ഞ ജീവിതം അധികാരത്തിന് അടിസ്ഥാനമായിത്തീരുന്നു. അധികാരം മേൽക്കോയ്മയല്ല, നന്മയിൽ നിറഞ്ഞു കവിയുന്ന ഉണ്മയുടെ പ്രകാശനമത്രെ.

ഈ സങ്കല്പത്തിന് ചേർന്നുവരുന്നതാണ് ഭാരതീയ ചിന്തയിൽ അധികാരം എന്ന പദം. 'ധി' ശബ്ദത്തിന് ബുദ്ധി, ബോധം എന്നാണർത്ഥം. 'അഹം'കാരത്തിലൂന്നിയ സ്വബോധത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ദൈവബോധം നിറഞ്ഞുവരുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന 'ധികാര' (ധിക്കാര) മില്ലായ്മയാണ് അധികാരം. അതായത് ദൈവബോധമുണർന്ന് ഞാൻ എന്ന ഭാവം തീർത്തും മാറിക്കിട്ടിയ പരിത്യാഗിയാണ് യഥാർത്ഥ അധികാരി.

മുൻപറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാൽ അധികാരിക്ക്, അധികാരിയുടെ വാക്കുകൾക്ക് ജീവനും ചൈതന്യവുമുണ്ട്. അയാൾ പാപങ്ങളെ മോചിക്കുന്നു. അയാൾക്കുമുന്നിൽ പൈശാചിക ശക്തികൾ ഓടിമറയുന്നു. "അവൻ അധികാരത്തോടെ അശുദ്ധാത്മാക്കളോട് കല്പിക്കുന്നു. അവ അവനെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" (മർക്കൊ. 1:28). പഴയനിയമശാസ്ത്രികൾക്ക് അഭ്യസനത്തിൽ നിന്നും ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത അറിവിന്റെ ധിക്കാരമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കർത്താവിനാകട്ടെ പിതാവുമായുള്ള ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ച അറിവിന്റെ അധികാരമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ക്രിസ്തു അധികാരത്തോടെ സംസാരിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. വൈരുദ്ധ്യമെന്നു പറയട്ടെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തെ സാമൂഹികവും മതപരവുമായ ഘടനയ്ക്കു മുന്നിൽ ശാസ്ത്രികൾ അധികാരികളും യേശു ധിക്കാരിയുമായാണ് കാണപ്പെട്ടത്.

2. "ഞാൻ നല്ല ഇടയൻ ആകുന്നു. നല്ല ഇടയൻ ആടുകൾക്കുവേണ്ടി തന്റെ ജീവനെ കൊടുക്കുന്നു" (യോഹ. 10:11).

ലൗകികമായ അധികാരത്തിന് മേലാളരും കീഴാളരും മേല്ക്കോയ്മയും കീഴാഴ്മയും എന്നീ സങ്കല്പങ്ങളുണ്ട്. പുതിയനിയമത്തിൽതന്നെ ഇതിനുദാഹരണം കാണാം. ശതാധിപൻ കർത്താവിനോട് പറയുന്നു: ഞാനും അധികാരത്തിൻ കീഴുള്ള മനുഷ്യൻ ആകുന്നു. എന്റെ കീഴിൽ പടയാളികൾ ഉണ്ട്. ഞാൻ ഒരുവനോട് പോക എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോകുന്നു. മറ്റൊരുത്തനോട് വരിക എന്നുപറഞ്ഞാൽ വരുന്നു; എന്റെ ദാസനോട് ഇത് ചെയ്ക എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൻ ചെയ്യുന്നു (മത്താ. 8:9). ശതാധിപൻ നൂറുപേർക്കും സഹസ്രാധിപൻ ആയിരം പേർക്കും അധിപതിയാണ്. ഓരോരുത്തർക്കും അവരവരുടെ വരുതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കീഴാളന്മാരുണ്ട്. എന്നും കീഴ്മേൽ നിൽക്കുന്ന അധികാര ഘടനയാണ് ലോകം നല്കുന്ന മാതൃക. എന്നാൽ ഇതിൽ നിന്നും നേർവിപരീതമായ മറ്റൊരു അധികാരസങ്കല്പം കർത്താവ് കാണിച്ചു തരുന്നുണ്ട്. അത് ആടുകൾക്കുവേണ്ടി സ്വജീവൻ വച്ചുകൊടുക്കുന്ന നല്ലിടയന്റെ ജീവിക്കുന്ന മാതൃകയത്രെ.

യേശുക്രിസ്തു രാജാവാണ്. എന്നാൽ കർത്താവിന്റെ രാജാധികാരം ഐഹിക രാജാധികാരത്തിന്റേതല്ല. കർത്താവ് തന്നെ പീലാത്തോസിനോട് പറയുന്നുണ്ടല്ലോ: എന്റെ രാജ്യം ഐഹികമല്ല. എന്റെ രാജ്യം ഐഹികമായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നെ യഹൂദന്മാരുടെ കൈയിൽ ഏല്പിക്കാതവണ്ണം എന്റെ ചേകവർ പോരാടുമായിരുന്നു (യോഹ. 18:36). എന്നാൽ യേശു നൽകുന്ന ഈ ഭാഷ്യം പീലാത്തോസിന് മനസ്സിലാകുന്നില്ല (യോഹ. 18:37). അധികാരം കൈയാളുന്നവരും അതിൽ പങ്കുപറ്റി ചുറ്റും നിൽക്കുന്നവരും ഒരിക്കലും കർത്താവ് മുൻപോട്ടു വയ്ക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും പരിത്യാഗത്തിന്റെയും സ്വയം വെറുമയാക്കി ജീവനർപ്പിക്കുന്ന നല്ലിടയന്റെ അധികാരമാതൃക മനസിലാക്കുന്നില്ല. തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മൂല്യസങ്കല്പമാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂശ് നമുക്ക് മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നത്. സമൂലമായ ഒരു മാതൃകാവ്യതിയാനമാണിത് (Paradigm Shift).

ശുശ്രൂഷ, സേവനം, സ്നേഹം, പരിത്യാഗം എന്നീ പദങ്ങളും അവയോടു ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള ആശയങ്ങളുമാണ് ഈ പുതിയ അധികാര സങ്കല്പത്തോട് ചേർന്നു വരുന്നത്.

3. "പിന്നെ ഞാൻ ദർശനത്തിൽ സിംഹാസനത്തിന്റെയും ജീവികളുടെയും മൂപ്പന്മാരുടെയും ചുറ്റിലും ഏറിയ ദൂതന്മാരുടെ ശബ്ദം കേട്ടു... സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും ഭൂമിക്കു കീഴിലും സമുദ്രത്തിലുമുള്ള സകല സൃഷ്ടിയും അവയിലുള്ളത് ഒക്കെയും സിംഹാസനത്തിലിരിക്കുന്നവനും കുഞ്ഞാടിനും സ്തോത്രവും ബഹുമാനവും മഹത്വവും ബലവും എന്നെന്നേക്കുമുണ്ടാകട്ടെ എന്ന് പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു... മൂപ്പന്മാർ വീണു നമസ്ക്കരിച്ചു" (വെളി. 5:11–14).

Hierarchy എന്ന പദത്തിന് ചേംബേഴ്സ് ഡിക്ഷ്ണറിയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന അർത്ഥം ഇങ്ങനെയാണ്: "The collective body of angels grouped in three divisions and nine orders of different power and glory." ഇവിടെ power എന്ന പദം മേൽക്കോയ്മ എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല ശുശ്രൂഷ എന്ന അർത്ഥത്തിലാവണം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ദൈവസന്നിധിയിൽ ചുറ്റും ഒമ്പതു വൃന്ദം മാലാഖമാരുണ്ട്. മൂന്നു വൃന്ദങ്ങൾ വീതം മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായി അവർ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ ചുറ്റും നിൽക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗം സെറാഫുകൾ, കെറൂബുകൾ, സിംഹാസനങ്ങൾ എന്നീ സംഘങ്ങളും രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം കർത്തൃത്വങ്ങൾ, ശക്തികൾ, അധികാരങ്ങൾ എന്നീ സംഘങ്ങളും മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗം വാഴ്ചകൾ, പ്രധാന ദൂതർ, ദൂതർ എന്നീ സംഘങ്ങളുമത്രെ. ദൈവതേജസ് സ്വീകരിച്ച് പ്രകാശിതരാവാനുള്ള കഴിവിനൊത്ത് ദൈവസന്നിധിയിൽ ഈ ഒമ്പതു സംഘം ദൈവദൂതർ നിലകൊള്ളുന്നു. വ്യവഹാര ഭാഷയിൽ hierarchy എന്ന പദം അധികാരത്തിന്റെ ശ്രേണിയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇവിടെ hierarchy-ക്ക് ശ്രേണീസങ്കല്പം കാണുന്നില്ല. രേഖീയമായ കീഴ്മേൽ സങ്കല്പത്തിന് പകരം വൃത്തീയമായ പാരസ്പര്യമാണ് കാണുന്നത്.

Hierarchy എന്ന പദം രണ്ട് ഗ്രീക്കു വാക്കുകൾ ചേർന്നുണ്ടായതാണ്. hieros (വിശുദ്ധി) എന്നും arche (ഭരണം, ക്രമം) എന്നും. Hierarchy എന്നാൽ വിശുദ്ധിയുടെ ക്രമം എന്ന് അർത്ഥം കൊടുക്കാം. ഈ സങ്കല്പത്തിൽ പല തട്ടുകളിലായി മേല്ക്കുമേൽ പണിതുയർത്തിയിരിക്കുന്ന രേഖീയവും ഏകരൂപകവുമായ ലോകസങ്കല്പത്തിന് പകരം വൈവിദ്ധ്യവും വൃത്തീയവുമായ ഒരു ലോകസങ്കല്പം കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ഇവിടെ ഉണ്മകളുടെ വൈജാത്യവും, ശുശ്രൂഷകളുടെ വൈവിധ്യവും ഓരോന്നിനും തനത് സ്വത്വവുമുണ്ട്. അധീശവർഗ്ഗം എപ്പോഴും ഉണ്മയുടെ ചലനാത്മകതയും വൈജാത്യവും ഒതുക്കി, ചെത്തിമിനുക്കി ഏകരൂപമാക്കി വരുതിക്കു കീഴിൽ വയ്ക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുക. അങ്ങനെയല്ലാതെ വരുമ്പോൾ അധീശവർഗ്ഗം അസ്വസ്ഥവും മർദ്ദനപരവുമാകുന്നു.

വെളിപാട് പുസ്തകം 4 മുതൽ 7 വരെ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പിതൃപുത്ര പരിശുദ്ധാത്മാവായ ത്രീയേക ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ (വെളി: 4:2–3; 5:6; 4:5) ചുറ്റും നിന്ന് ആരാധിക്കുന്ന ആയിരം ആയിരവും പതിനായിരം പതിനായിരവുമായി എണ്ണിക്കൂടാനാവാത്ത ഏറിയ ദൂതന്മാരുടെ സംഘവും (വെളി. 5:11) പഴയനിയമസഭയും (വെളി 7:4) പുതിയനിയമസഭയും (7:9) സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും ഭൂമിക്ക് കീഴിലും സമുദ്രത്തിലുമുള്ള സകലസൃഷ്ടിയും അവയിലുള്ളതൊക്കെയും (5:13) ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് നിൽക്കുന്നു. ഇതേ സങ്കല്പം തന്നെ 148–ാം സങ്കീർത്തനത്തിലും കാണാം. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ദൂതസംഘങ്ങളും ആകാശത്തിലെ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരും നക്ഷത്രങ്ങളും ഭൂമിയിലെ പർവ്വതങ്ങളും കുന്നുകളും വൃക്ഷങ്ങളും മൃഗങ്ങളും ഇഴജാതികളും യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും വൃദ്ധരും ബാലരും ചേർന്ന് ഒന്നായി ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. വെളിപാട് പുസ്തകത്തിലും സങ്കീർത്തനത്തിലും ദൂതരും മനുഷ്യരും മാത്രമല്ല സകല സൃഷ്ടിയും ഈ വിശുദ്ധിയുടെ ക്രമത്തിൽ (hierarchy) ഓരോരോ സ്ഥാനത്ത് നിൽക്കുന്നു.

ഒരു പിരമിഡ് പോലെ അചലവും, രേഖീയവുമായ അധികാരവും ലോകക്രമവും ഈ സങ്കല്പത്തിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. പകരം ചലവും ചാക്രികവുമായ ഒരു ലോകസങ്കല്പം ഇവിടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്നു. ഏണിപ്പടികൾപോലെ മേല്കീഴായി നിൽക്കുന്ന അധികാരത്തിന്,

(ശേഷം 7–ാം പേജിൽ)

തോമസ് പ്രഥമന്റെ വിജയങ്ങൾ...

വത്തോടെ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പള്ളികളിലെ ആഭ്യന്തര പ്രശ്നങ്ങൾ മുതലാക്കുവാൻ കാപട്യത്തിന്റെ മൂർത്തികൾക്കു ഇനിയും സാധിക്കും.

കോട്ടയം ഭദ്രാസനത്തിലെ പല പള്ളികളിലും ഭദ്രാസന നേതൃത്വത്തോട് എതിർപ്പുള്ള വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ആ അവസ്ഥയും മുതലെടുക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മെത്രാന്മാരും ജനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച മാറുന്നതിനു പ്രായോഗിക സമീപനങ്ങൾ ഉടനെ ഉണ്ടാവണം. കാലങ്ങളായി 'മെത്രാൻ കക്ഷി'യുടെ കോട്ടയായ ഒരു വലിയ പള്ളിയിൽ മെത്രാന്മാർക്കു പ്രവേശന ഫീസ് ചുമത്തുവാനുള്ള തീരുമാനം പൊതുയോഗം ഏകകണ്ഠമായി എടുത്തു കഴിഞ്ഞു. ജനവികാരത്തിന്റെ ഗതിസൂചികയായി ഇതിനെ കണ്ട് ഉടനെ ആത്മപരിശോധന ആരംഭിക്കുവാൻ നേതൃത്വത്തിന് കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു പക്ഷേ രക്ഷപെടുമായിരിക്കും.

തോമസ് പ്രഥമന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇരുട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന വചനമായും, സഭയിലെ ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങൾ ഉച്ചയിൽ ഊതുന്ന കാറ്റായും സ്വയംകൃതാനർഥമായുള്ള നമ്മുടെ നേതൃത്വത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പകൽ പറക്കുന്ന അസ്ത്രമായും മലങ്കരസഭയെ പ്രതിസന്ധിയിൽ നിന്നു പ്രതിസന്ധിയിലേക്കു നടത്തുകയാണ്. പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട സന്ദർഭമാണ് എന്നു ഓർമിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ പ്രതികരണം ക്ഷണിക്കുന്നു.

(മനനം, 2005 ജൂലൈ)

വി. വി. അഗസ്റ്റിനെതിരെ നിയമ നടപടി സ്വീകരിക്കണം

കോട്ടയം: ന്യൂനപക്ഷക്കമ്മീഷൻ അംഗമായ വി. വി. അഗസ്റ്റിൻ മലങ്കരസഭയുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിലിടപ്പെട്ടതു വഴി ഒരു ഭരണഘടനാസ്ഥാപനമായ ന്യൂനപക്ഷക്കമ്മീഷന്റെ സൽപ്പേരിന് കളങ്കം ചാർത്തിയിരിക്കുകയാണെന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പഠനകേന്ദ്രം സെക്രട്ടറിയേറ്റ് വിലയിരുത്തി. അയോദ്ധ്യപ്രശ്നം പോലും ജുഡീഷ്യറിയുടെ തീരുമാനങ്ങൾക്ക് വിധേയനായിരിക്കെ സഭാപ്രശ്നത്തിൽ കോടതിവിധികളെ കാറ്റിൽപറത്തിക്കൊണ്ട് പള്ളികൾ വീതംവെയ്ക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുക വഴി താനിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തെ തുച്ഛീകരിക്കുകയാണ് ശ്രീ. അഗസ്റ്റിൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. യാക്കോബായ വിഭാഗത്തിന്റെ വക്താവായി മാറിയതു വഴി അഗസ്റ്റിൻ ന്യൂനപക്ഷക്കമ്മീഷനംഗമായിരിക്കാൻ യോഗ്യനല്ലെന്ന് തെളിയിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

അഗസ്റ്റിനെതിരെ കോവാറന്റോ പെറ്റീഷൻ നൽകുവാൻ സഭാനേതൃത്വത്തോട് പഠനകേന്ദ്രം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അനുകൂല പ്രതികരണമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്വന്തനിലയിൽ മുന്നോട്ടുപോകുവാനും സെക്രട്ടറിയേറ്റ് തീരുമാനിച്ചു.

നിയമവാഴ്ച ഉറപ്പാക്കേണ്ട സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കെതിരായി കോലഞ്ചേരി പള്ളിയുടെ പൂട്ടുകുത്തിത്തുറന്ന് വിമതവിഭാഗത്തിന് പ്രവേശനാനുമതി നൽകിയത് പ്രതിഷേധാർഹമാണ്. വിമത വിഭാഗത്തെ പ്രീണിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു നടപടിയായി മാത്രമേ ഇതിനെ വീക്ഷിക്കാനാവുകയുള്ളൂ. ഇതിനെതിരെ സഭാനേതൃത്വം കൈക്കൊള്ളുന്ന എല്ലാ തീരുമാനങ്ങൾക്കും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് പഠനകേന്ദ്രം പിന്തുണ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

അധികാരം...

ലോകക്രമത്തിന് പാരസ്പര്യവും ആഭിമുഖ്യവും ഇല്ല. എന്നാൽ വിശുദ്ധിയുടെ ക്രമത്തിൽ മേൽക്കോയ്മയും കീഴൊഴ്മയും അപ്രസക്തമായിത്തീരുന്നു. ദൈവാഭിമുഖ്യമാണ് അധികാരത്തിന്റെ അളവുകോൽ. പാരസ്പര്യമാണ് എല്ലാറ്റിനെയും കോർത്തിണക്കുന്ന കണ്ണി. ദൈവാരാധനയാണ് ഈ കൂട്ടായ്മയുടെ അടിസ്ഥാനഭാവം. അധികാരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വേദപുസ്തകസങ്കല്പത്തിൽ hierarchy എന്ന പദത്തിന്റെ മൂലസങ്കല്പം ഉത്തമമായ ഒരു മാതൃകയത്രെ. ദൈവസന്നിധിയിൽ നിലകൊണ്ട് നിരന്തരം വിശുദ്ധിയിലും തേജസിലും ഏറെയേറെ പങ്കാളികളായി ദൈവാഭിമുഖമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചവും എന്ന ലോകസങ്കല്പം അത്യുദാത്തമാണ്.

4. "സൃഷ്ടി ദൈവപുത്രന്മാരുടെ വെളിപാടിനെ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടി ദ്രവത്വത്തിന്റെ ദാസ്യത്തിൽ നിന്നു വിടുതലും ദൈവമക്കളുടെ തേജസ്സാകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രാപിക്കും എന്നുള്ള ആശയോടെ മായയ്ക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.... സർവ്വസൃഷ്ടിയും ഇന്നുവരെ ഒരുപോലെ ഞരങ്ങി ഈറ്റുനോവോടെ ഇരിക്കുന്നുവെന്ന് നാമറിയുന്നുവല്ലോ... നാമും നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പായ പുത്രത്വത്തിന് കാത്തുകൊണ്ട് ഉള്ളിൽ ഞരങ്ങുന്നു" (റോമ. 8:19–23).

"സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ളത് എല്ലാം പിന്നെയും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നായിച്ചേർക്ക എന്നിങ്ങനെ കാലസമ്പൂർണ്ണതയിലെ വ്യവസ്ഥക്കായിക്കൊണ്ടുതന്നെ" (എഫെ. 1 : 10).

"....ഭൂമിയിലുള്ളതോ സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ളതോ സകലത്തെയും അവനെക്കൊണ്ട് തന്നോട് നിരപ്പിപ്പാനും പിതാവിന് പ്രസാദം തോന്നി" (കൊലൊ. 1:20).

ഉല്പത്തി 1 മുതൽ 3 വരെ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ദൈവം മനുഷ്യനെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചതിനെപ്പറ്റി രണ്ടു വിവരണങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയും. ഒന്നാമത്തെ വിവരണം 1:1– 2:4 ലും രണ്ടാമത്തെ വിവരണം 2:5 – 3:24 ലും ആണ്. ഉല്പത്തി 1:28 ൽ ദൈവം മനുഷ്യനെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് "നിങ്ങൾ സന്താനപുഷ്ടിയുള്ളവരായി പെരുകി ഭൂമിയിൽ നിറഞ്ഞ് അതിനെ *അടക്കി* സമുദ്രത്തിലെ മത്സ്യത്തിന്മേലും, ആകാശത്തിലെ പറവജാതിയിന്മേലും, സകല ഭൂചര ജന്തുവിന്മേലും *വാഴുവിൻ*" എന്നു കല്പിച്ചു. ഈ വാക്യത്തിൽ സൃഷ്ടി മുഴുവൻ മനുഷ്യനുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും സൃഷ്ടിക്ക് അതിൽത്തന്നെ ഒരു സ്വത്വവും അസ്തിത്വവും ഇല്ലെന്നും കാണുന്നു. സൃഷ്ടി മനുഷ്യന്റെ ഒരു ഉപഭോഗവസ്തുവോ മനുഷ്യകരങ്ങളിൽ ഒരു ഉപകരണമോ മാത്രമാണെന്ന് ധാരണ വരുന്നു. എന്നാൽ ഉല്പത്തി 2:15 ൽ മറ്റൊരു സങ്കല്പം കാണാം. ദൈവം മനുഷ്യനെ "ഏദൻതോട്ടത്തിൽ വേലചെയ്‌വാനും അതിനെ കാപ്പാനും അവിടെ ആക്കി." ഒന്നാമത്തെ സൃഷ്ടിവിവരണത്തിൽ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മനുഷ്യന് പ്രകൃതിയിന്മേൽ അധീശത്വം ഉണ്ട് എന്ന സങ്കല്പമാണ് കാണുന്നതെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ സൃഷ്ടിവിവരണത്തിൽ പ്രകൃതിയുടെ ശുശ്രൂഷയാണ് മനുഷ്യന് നൽകിയിരിക്കുന്ന നിയോഗം. ഉല്പത്തി 1:28 രണ്ടു രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയും. ഒന്ന്: അടക്കിവാഴുക എന്നതുകൊണ്ട് പ്രപഞ്ചത്തെ സ്വാർത്ഥത്തിനായി ഉപയോഗിക്കാം എന്ന അർത്ഥം നൽകേണ്ടതില്ല. മറിച്ച് സ്വാർത്ഥത നൽകുന്ന പ്രപഞ്ചമോഹങ്ങളെയും അതിലൂടെ വന്നുചേരുന്ന ദാസ്യത്തെയും അതിജീവിക്കണം എന്ന ആഹ്വാനമായി കാണാൻ കഴിയും. പ്രപഞ്ചത്തെ സ്വാർത്ഥത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന നിമിഷം അതിനെ അടക്കിവാഴുകയല്ല അതിന് അടിമയായിത്തീരുന്നു എന്നതാണല്ലോ സത്യം. ഉല്പത്തി 2:15 ന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അടക്കിവാഴുക എന്ന നിർദ്ദേശം പ്രപഞ്ചത്തെ ചൂഷണം ചെയ്ത് ഉപഭോഗവസ്തുവും സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കുതകുന്ന ഉപകരണവുമാക്കിത്തീർക്കുന്ന വിധം വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ഉല്പത്തി 1:28 ന് നല്കാവുന്ന വ്യാഖ്യാനം ഇങ്ങനെയാണ്. രണ്ട്: സൃഷ്ടിവിവരണങ്ങളിൽ പഴക്കമുള്ള വിവരണം രണ്ടാമത്തേതാണ്. ആദ്യത്തേത് പില്ക്കാലത്ത് ഉണ്ടായതാണ്. രണ്ടാം സൃഷ്ടികഥയിൽ കാണുന്ന 'കാക്കുക' (പരിപാലിക്കുക, സംരക്ഷിക്കുക) എന്ന സമീപനത്തിന് വന്നുചേർന്ന ഒരപചയമാണ് അടക്കിവാഴുക എന്ന ആശയം.

ദൈവത്തെയും പ്രകൃതിയെയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന കണ്ണിയാണ് മനുഷ്യൻ. ദൈവം സൃഷ്ടാവും മനുഷ്യൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രപഞ്ചം ദൈവത്തിന്റെ കൈവേലയുമാണ്. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപമാണ്. ദൈവത്തെ കാണാനാവില്ല. എന്നാൽ കാണാനാവുമെങ്കിൽ അത് മനുഷ്യനാണ്–ദൈവത്തിന്റെ കാണപ്പെട്ട രൂപം. ഈ ദൈവസ്വരൂപം പ്രകൃതിയുടെ ഭാഗവുമാണ്. ആത്മാവു മാത്രമല്ല ശരീരവും ചേർന്നതാണ് ഈ ദൈവസ്വരൂപം. ആത്മാവ് മനുഷ്യനിലെ ഒരു ഭാഗമല്ല, ശരീരത്തിൽ മുഴുവൻ വ്യാപരിച്ചു നിൽക്കുന്നതാണ് ആത്മാവ്. അതുകൊണ്ട് ശരീരത്തിൽ നിന്ന് അടർത്തിമാറ്റാവുന്നതല്ല ആത്മാവ്. ശരീരം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തെ സ്വശരീരത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു വഴി ദൈവസ്വരൂപത്തെ പ്രകൃതിയിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിച്ചും പ്രകൃതിയെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് ആവാഹിച്ചും ദൈവത്തിനും പ്രപഞ്ചത്തിനും ഇടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനായി നിൽക്കുന്നു. ഇവിടെ മനുഷ്യനിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു പ്രപഞ്ചസങ്കല്പത്തിന് സ്ഥാനമില്ല. ദൈവമാണ് എല്ലാറ്റിന്റെയും കേന്ദ്രം. ദൈവത്തിങ്കലേക്കു പ്രപഞ്ചത്തെ അനുരഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന പുരോഹിതനാണ് മനുഷ്യൻ. ഈ അത്യുദാത്തമായ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയരാതെവണ്ണം പ്രപഞ്ചമോഹങ്ങൾക്ക് അടിമയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനായി ദൈവതേജസ്സിലേക്കു വളരണം. ഈ നിമിഷം പാർത്ത് ദൈവമക്കളുടെ തേജസ്സാകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം കാത്ത് സൃഷ്ടി ഈറ്റുനോവോടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വീഴ്ച അവൻ പ്രകൃതിയിലേക്കും സംക്രമിപ്പിച്ചു. "നിന്റെ നിമിത്തം ഭൂമി ശപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" (ഉല്പ. 3:17). ദ്രവത്വത്തിന്റെ ദാസ്യത്തിൽ നിന്നുള്ള വിടുതൽ സൃഷ്ടിക്ക് ലഭിക്കേണ്ടത് ദൈവമക്കളുടെ തേജസ്ക്കരണത്തിലൂടെയാണ്.

മുൻപറഞ്ഞ ആശയം എഫേസ്യ ലേഖനത്തിലും കൊലോസ്യ ലേഖനത്തിലും വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നതായി കാണാം. എഫെ. 1:10 ൽ പ്രപഞ്ചം ഉടലും മനുഷ്യൻ അതിന്റെ ശിരസും ഇങ്ങനെ പ്രപഞ്ചത്തെ സംബന്ധിച്ച ഒരു അഖണ്ഡ ദർശനം കാണുന്നുണ്ട്. ശിരസില്ലാതെ ഉടലും ഉടലില്ലാതെ ശിരസും ഇല്ലല്ലോ. മനുഷ്യൻ വീണപ്പോൾ ഈ ബന്ധത്തിന് വിള്ളൽ വന്നു. ആദിമനുഷ്യൻ വീണുപോയതുമൂലം സംഭവിച്ച വിള്ളൽ രണ്ടാം മനുഷ്യനിലൂടെ പരിഹരിക്കപ്പെടണം. ഒരു പുതിയ മനുഷ്യ–പ്രപഞ്ചസങ്കല്പമാണ് ഇവിടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ് വരുന്നത്. 'എല്ലാം' എന്നതിന് തത്തുല്യമായി ഗ്രീക്ക് ഭാഷയിൽ ta panta എന്ന് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രയോഗം സർവ്വസൃഷ്ടിക്കുമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ്. ഒന്നായിച്ചേർക്കുക എന്ന പ്രയോഗത്തിന് ഗ്രീക്കിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്ക് anakephalaioo (recapitulate) എന്നാണ്. ശിരസും ഉടലും തമ്മിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ബന്ധം പുതിയ മനുഷ്യനിലൂടെ പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടണം. കൊലൊ. 1:20 ൽ ഇതേ ആശയം തന്നെ കാണാനാവും. ഇവിടെ anakephalaioo എന്നതിനു പകരം apokatalasso (നിരപ്പിക്കുക, അനുരഞ്ജിപ്പിക്കുക) എന്ന വാക്കാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെയും അകന്നുപോയ ബന്ധം വീണ്ടും ഇണക്കിച്ചേർക്കുന്നതായി കാണാം. ഈ വേദഭാഗത്തും സർവ്വസൃഷ്ടിയും എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ta panta എന്ന് ഗ്രീക്കു മൂലത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ദൈവസ്വരൂപം എന്ന നിലയിൽ പ്രപഞ്ചത്തിനും ദൈവത്തിനും ഇടയിൽ നിന്ന് പ്രപഞ്ചത്തെ ദൈവത്തോട് ഒന്നായിച്ചേർക്കുക, അനുരഞ്ജിപ്പിക്കുക എന്ന ശുശ്രൂഷയാണ് മനുഷ്യനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ അധികാരം എന്ന സങ്കല്പത്തിനു പകരം ശുശ്രൂഷ എന്ന ആശയത്തിനാണ് ഊന്നൽ.

അധികാരവും അധീശത്വവും ലോകത്തിന്റെ പ്രമാണമാണ്. അധികാരം എന്ന പദത്തിന് സഭയിലും സമൂഹത്തിലും വന്നുപോയിരിക്കുന്ന മൂല്യത്തകർച്ച വീണ്ടെടുക്കാൻ പുതിയനിയമത്തിൽ അധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ച് കാണുന്ന സങ്കല്പം ഗൗരവപൂർവ്വമായ പഠനത്തിന് വിധേയമാക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. നന്മയിലും വിശുദ്ധിയിലും ദൈവാഭിമുഖമായ് വളർന്നും മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലും, മനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലും പരിത്യാഗത്തിലും സ്നേഹത്തിലും ചേർന്നിണങ്ങി ജീവിച്ചും ദൈവതേജസ്സിൽ സൃഷ്ടി മുഴുവനും പങ്കാളികളാകുവാനുള്ള അധികാരമാണ് ക്രിസ്തുവിൽ നമുക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന രക്ഷയുടെ അന്തഃസത്ത. ഈ തിരിച്ചറിവാണ് മനുഷ്യൻ ഉൾപ്പെടുന്ന സർവ്വസൃഷ്ടിയുടെയും വിമോചനത്തിലേക്കുള്ള ആദ്യപടി. ■

ഗ്രിഗോറിയൻ പ്രപഞ്ചവുമായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇൻഫോ

ലജു പി. തോമസ്

ഗ്രിഗോറിയൻ പ്രപഞ്ചത്തിലേക്ക് വാതിൽ തുറന്നുകൊണ്ട് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഡോട്ട് ഇൻഫോ (www.paulosmargregorios.info) എന്ന വെബ്സൈറ്റ് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കോട്ടയം കേന്ദ്രമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഗ്രിഗറി ഓഫ് ഇന്ത്യാ സ്റ്റഡി സെന്റർ ആണ് ഈ സൈറ്റിന് രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ബൃഹത്തായ ജീവചരിത്രം എഴുന്നൂറോളം പേജുകളിൽ കോറിയിട്ട് അനുവാചകരെ വിസ്മയിപ്പിച്ച പത്രപ്രവർത്തകനും ഗവേഷകനുമായ ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാടിന്റേതു തന്നെയാണ് ഈ പുതിയ സംരംഭവും.

ലോകപ്രശസ്ത ദാർശനികനും ചിന്തകനും വേദശാസ്ത്രജ്ഞനുമൊക്കെയായി, ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ വിസ്മയമായി, നമുക്കിടയിൽ 1996 –വരെ ഉണ്ടായിരുന്ന മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ജീവിതവും രചനകളും പരിചയപ്പെടുവാനുപകരിക്കുന്ന ഒരു ജാലകമാണിത്.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ആത്മകഥ, ജീവചരിത്രം, അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് പ്രമുഖരുടെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ, മെത്രാപ്പോലീത്താ രചിച്ച ലേഖനങ്ങൾ, നിരവധി കത്തുകൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ, കവിത, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ ഗ്രിഗോറിയൻ പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കു കടക്കുവാൻ അനുവാചകരെ സഹായിക്കുന്ന ഒട്ടനവധി കാര്യങ്ങൾ ഈ സൈറ്റിലുണ്ട്.

മുൻ രാഷ്ട്രപതി കെ. ആർ. നാരായണൻ, മുൻ സുപ്രീം കോടതി ജഡ്ജി വി. ആർ. കൃഷ്ണയ്യർ, പ്രമുഖ സിക്ക് ഗുരു ബാബാ വീർസാ സിങ്ങ് തുടങ്ങി ലോകത്തിലെ വിവിധ മതങ്ങളിലെ പ്രമുഖരായ വ്യക്തികൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായെക്കുറിച്ച് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ ഈ സൈറ്റിൽ വായിക്കാനാവും.

മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ സമ്പൂർണ്ണ രചനകളുടെ ക്രോണോളജി മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ബിബ്ലിയോഗ്രഫി എന്ന പേരിൽ ലഭ്യമാണ്. മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഫോട്ടോകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആൽബം ഈ സൈറ്റിന്റെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകതയാണ്.

ഗ്രിഗോറിയൻ ചിന്തകൾ വെബ്ബിൽ കത്തിപ്പടരുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് മൂന്നു കൊല്ലത്തിലേറെയായി. അമേരിക്കയിൽ അദ്ധ്യാപകനായി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കൊല്ലം സ്വദേശി ജോൺ കുന്നത്താണ് വേൾഡ്വൈഡ് വെബ്ബിൽ ആദ്യമായി ഒരു ഗ്രിഗോറിയൻ സ്റ്റഡി സർക്കിളിനു രൂപം നൽകിയത് (www.yahoogroups.com/group/GregorianStudyCircle). 200 –ലേറെ അംഗങ്ങളുള്ള ഈ ഗ്രൂപ്പ് ഇപ്പോഴും സജീവമായി തുടരുന്നു. ഗ്രൂപ്പ് ഇപ്പോൾ ഗ്രിഗോറിയൻ സ്റ്റഡി സർക്കിളിനായി ഒരു വെബ്ബ്സൈറ്റ് കൂടി ജിയോസിറ്റീസ് ഡോട്ട് കോമിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട് (www.geocities.com/gregorianstudycircle).

ഗ്രിഗോറിയൻ സ്റ്റഡി സർക്കിളിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും ആവേശം ഉൾക്കൊണ്ടാണ് ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്, മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഡോട്ട് ഇൻഫോയ്ക്കു തുടക്കം കുറിച്ചത്.

പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എന്ന മനുഷ്യനേയും ചിന്തകനേയും അടുത്തറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് ഈ വെബ്സൈറ്റൊരു അമൂല്യനിധിയാണ്. ■

നിയമപരമായി നേരിടുമെന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് അൽമായവേദി

കോട്ടയം: ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ സ്വത്തുക്കൾ വീതം വയ്ക്കുകയോ അനർഹമായ അവകാശങ്ങൾ വകവച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്താൽ നിയമപരമായി നേരിടുമെന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് അൽമായവേദി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ചില വ്യക്തികളുടെ സ്വാർത്ഥതാൽപ്പര്യത്തിനുവേണ്ടി സഭാവസ്തുക്കൾ വീതം വെച്ചു കൊടുക്കുന്നവർ സഭയെ വഞ്ചിക്കുകയാണ്. സുപ്രീംകോടതി വിധി നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതിനു പകരം അക്രമികളെ ഗവൺമെന്റ് സഹായിക്കുന്ന നടപടി അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും അൽമായവേദി ആവശ്യപ്പെട്ടു. പരുമലയിൽ കൂടിയ 2002 മാർച്ച് 20 –ാം തീയതിയിലെ അസ്സോസിയേഷൻ യോഗത്തിനു ശേഷം മലങ്കരസഭയിൽ രണ്ടു കക്ഷികൾ നിലവിലില്ലെന്നു ബഹു. സുപ്രീംകോടതി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനധികൃതമായി അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുന്നവരെ നേരിടേണ്ടത് സർക്കാരിന്റെ ഭരണഘടനാപരമായ ബാദ്ധ്യതയാണ്. അത് മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കാത്തപക്ഷം സർക്കാരിനെതിരെ കോർട്ടലക്ഷ്യ നടപടികളുമായി നീങ്ങേണ്ടിവരുമെന്നും അൽമായവേദി അറിയിച്ചു.

കോലഞ്ചേരിപ്പള്ളിയിൽ മാത്യൂസ് മാർ സേവറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ നിയമിച്ച വികാരിമാർക്ക് പള്ളി തുറന്നുകൊടുക്കണമെന്ന് അൽമായവേദി ആവശ്യപ്പെട്ടു. പള്ളി തുറന്നാലുടനെ ഭരണഘടനാപ്രകാരം പൊതുയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി കൈക്കാരന്മാരെയും തിരഞ്ഞെടുത്തു, പള്ളിയുടെയും പള്ളി സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ഭരണം അവരെ ഏൽപ്പിക്കണമെന്നും അൽമായവേദി പ്രസ്താവനയിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടു. മലങ്കരസഭയെ വിഭജിക്കാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ല. ഏതെങ്കിലും താൽക്കാലിക നീക്കുപോക്കുകൾ ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ തന്നെ അത് മലങ്കര സുറിയാനി ക്രിസ്താനി അസോസിയേഷന്റെ മുൻകൂർ അംഗീകാരത്തോടുകൂടി മാത്രമേ ആകാവൂ എന്നും അൽമായവേദി ആവശ്യപ്പെട്ടു.

മാർതോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം കാതോലിക്കേറ്റിനു മുമ്പ്

എം. കുര്യൻ തോമസ് & വർഗീസ് ജോൺ തോട്ടപ്പുഴ

കഴിഞ്ഞ ഇരുപതു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ ഏറ്റവും തീവ്രമായ വികാരമായിരുന്നു മാർതോമ്മാ പൈതൃകം. പോർട്ടുഗീസ് കാലഘട്ടത്തിലെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ കടന്നുകയറ്റത്തിനെതിരെ ഏറ്റവും ശക്തമായ പ്രതിരോധം മലങ്കര നസ്രാണികൾ തീർത്തത്, മാർത്തോമ്മായുടെ 'മാർഗ്ഗവും വഴിപാടും' (വിശ്വാസവും ജാതിയും) എന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു.[1] ഈ പൈതൃകത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് 1912 മുതൽ തന്നെ മലങ്കരയിലെ പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാമാർ 'മാർതോമ്മാ ശ്ളീഹായുടെ' സിംഹാസനം എന്ന സംജ്ഞ ഉപയോഗിച്ചുവന്നത്. മലങ്കരയിലെ ഒന്നും രണ്ടും പൗരസ്ത്യ കാതോലിക്കാമാരുടെ തലവാചകത്തിൽ 'മാർതോമ്മാ ശ്ളീഹായുടെ സിംഹാസനം' ഉപയോഗിച്ച രേഖകൾ ലഭ്യമാണ്.

എന്നാൽ അതിലും പിമ്പോട്ടു പോയാൽ മലങ്കര സഭയെ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകാലം ഭരിച്ച മലങ്കര മെത്രാന്മാരും അതിനും മുമ്പ് സഭാദ്ധ്യക്ഷൻമാരായി വന്ന പേർഷ്യൻ മെത്രാൻമാരും മാർതോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ ഏതാനും ചിലതുമാത്രമാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പ്രതിവാദ്യവിഷയം.

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആദ്യരേഖ എ.ഡി. 1301 ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വെച്ച് ഒരു സഖറിയ ശെമ്മാശൻ പകർത്തിയെഴുതിയ കൽദായ സുറിയാനി വേദവായനക്കുറിപ്പു പുസ്തകമാണ്. വത്തിക്കാൻ ലൈബ്രറിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന ടി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ (Vat.Syr .22) കോലഫോൺ (പകർപ്പെഴുത്തു വിവരം)-ൽ അന്ന് ഭരിക്കുന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തായെപ്പറ്റി "ഞങ്ങളുടെ തലവനായ മാർ യാക്കോബ്, മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ പരിശുദ്ധ സിംഹാസനത്തിന്റെയും (The holy see of Apostle Mar Thomas) ഇന്ത്യൻ സഭ മുഴുവന്റെയും അദ്ധ്യക്ഷനും തലവനും" എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്[2]. (റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ തലവനായ മാർപ്പാപ്പാ "The Holy Roman See" എന്നുപയോഗിക്കുന്നതുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുക).

1653 ൽ കൂനൻ കുരിശു സത്യം മുതൽ 1815 വരെ മലങ്കര ഭരിച്ച ഒൻപതു മെത്രാൻമാരുടെയും സ്ഥാനനാമം മാർത്തോമ്മാ എന്നായിരുന്നു. ഇവരിൽ മൂന്നു പേരുടെയെങ്കിലും സ്വന്തം പേര് വ്യത്യാസ്തമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥാനനാമം മാർത്തോമ്മാ സിംഹാസനത്തിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണമായി വേണം കണക്കാക്കാൻ.

വ്യക്തമായും "മാർത്തോമാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം" എന്നു പരാമർശിക്കുന്ന ലഭ്യമായ ആദ്യരേഖ 1817 വൃശ്ചികം രണ്ടിന് കിടങ്ങൻ ഗീവർഗീസ് മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ, പുന്നത്ര ഗീവർഗീസ് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് മൂന്നാമൻ മെത്രാപ്പോലീത്തായെ "മലങ്കരയുടെ സിംഹാസനത്തിലേക്ക് മെത്രാപ്പോലീത്താ" ആയി നൽകിയ സ്താത്തിക്കോനാണ്. ഈ സ്താത്തിക്കോനിൽ തന്റെ സ്ഥാനനാമമായി മാർ പീലക്സീനോസ് ചേർത്തിരിക്കുന്നത് "തോമസ് അപ്പോസ്തോലന്റെ സിംഹാസനമാകുന്ന മലങ്കരയുടെയും ഇന്ത്യ മുഴുവന്റെയും സിംഹാസനത്തിൽ ഗീവർഗീസ് എന്നു പേരുള്ള പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ" എന്നാണ്.[3] സെമിനാരി സ്ഥാപകൻ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവന്നാസിയോസ് രണ്ടാമൻ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ 1816 നവംബർ 24 ന് കാലം ചെയ്തതിനെ തുടർന്ന് മാർ പീലക്സീനോസ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായായി സ്ഥാനമേറ്റിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇതിനു മുമ്പ് പകലോമറ്റം കുടുംബവാഴ്ച അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും ഇട്ടൂപ്പ് റമ്പാനെ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ആക്കണമെന്നുള്ള കേണൽ മൺറോയുടെ ആവശ്യം പരിഗണിക്കുന്നതിനുമായി മലങ്കര പള്ളിയോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടാനുള്ള മാർ പീലക്സീനോസിന്റെ കൽപനയിൽ "തൊഴിയൂർ ഇടവകയുടെ മാർ പീലക്സീനോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ" എന്നു മാത്രമായിരുന്നു തലവാചകം.[4] രണ്ടു വർഷത്തിന്റെ ഇടവേളയിലുള്ള ഈ കൽപനകളിലെ തലവാചകത്തിലെ വ്യത്യാസത്തിൽ നിന്ന് മനസിലാകുന്നത് ഇതിനിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച ആക്ടിംഗ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനമാണ് അദ്ദേഹത്തെ മാർതോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ ആരൂഢനാക്കിയത് എന്നാണ്.

അടുത്ത രേഖ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ ചേപ്പാട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് നാലാമൻ തൊഴിയൂർ ഇടവകയുടെ കുത്തൂർ ഗീവർഗീസ് മാർ കൂറിലോസിന് കൊ.വ. 1005 (AD. 1830) മീനം 15-നു നൽകിയ സ്താത്തിക്കോനാണ്. "ദൈവകൃപയാൽ ഇന്ത്യയുടെ അതൃത്തിയിലുള്ള മലയാളത്തിൽ വസിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ആട്ടിൻ കുട്ടികളുടെയും പെണ്ണാടുകളുടെയും ഇടയനും യാക്കോബായ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി സമൂഹത്തിന്റെ പിതാവും പരിശുദ്ധനും ഭാഗ്യവാനുമായ മാർ തോമസ് അപ്പോസ്ഥോലന്റെ സിംഹാസനാരൂഢനുമായിരിക്കുന്ന ഫിലിപ്പോസെന്ന ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയ നാം....."[5] എന്നാണ് സ്താത്തിക്കോൻ ആരംഭിക്കുന്നത്.

മാർ ദിവന്യാസ്യോസ് നാലാമന് 1840 കന്നി 1-നു അന്ത്യോഖ്യായുടെ പ. ഏലിയാസ് ദ്വിതീയൻ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ച കൽപ്പനയിൽ മലങ്കരസഭയെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. "പരിശുദ്ധ അപ്പോസ്തോലനായ മാർത്തോമ്മായുടെ സിംഹാസന ഇടവക"[6] എന്നാണ്.

1848 ലെ കൊച്ചി പഞ്ചായത്തു വിധിപ്രകാരം മലങ്കര

മെത്രാൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ച പാലക്കുന്നത്ത് മാർ മാത്യൂസ് അത്താനാസ്യോസ് "പരിശുദ്ധ മാർ ത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം" എന്ന സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. തോമസ് അത്താനസ്യോസിനെ തന്റെ പിൻഗാമിയായി വാഴിച്ചപ്പോൾ നൽകിയ സ്ഥാത്തിക്കോനിൽ അദ്ദേഹം മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനാരൂഢനാണെന്നും പിൻഗാമിയെ വാഴിക്കുന്നത് ആ സിംഹാസനത്തിലേയ്ക്കാണെന്നും വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.[7] കൊല്ലവർഷം 1048 (1873) നു മുമ്പു തന്നെ അദ്ദേഹം കല്പനകളിൽ മലങ്കര സിംഹാസനം എന്നെഴുതുക പതിവായിരുന്നു എന്ന് തോമസ് അത്താനാസ്യോസ് സെമിനാരിക്കേസിൽ മൊഴികൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. നവീകരണ സുറിയാനിക്കാർ (മാർത്തോമ്മ സഭ) അവരുടെ സഭാതലവനെ സംബോധന ചെയ്യുന്നത് "മലങ്കര ശ്ലീഹായ്ക്കടുത്ത സിംഹാസനത്തിന്റെ മെത്രാപ്പോലീത്താ"[8] എന്നാണ്. ഇപ്പോൾ അവരുടെ കല്പനകളുടെ തലവാചകം "മലങ്കര ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിന്റെ .... മാർതോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ" എന്നാണ്.

1846ൽ മലങ്കരെ എത്തി, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തിനു അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുകയും 1848 ലെ കൊച്ചി പഞ്ചായത്തു വിധിമൂലം ആസ്ഥാനം ലഭിക്കാതെ പോവുകയും ചെയ്ത അന്ത്യോഖ്യൻ മേൽപ്പട്ടക്കാരനായിരുന്നു യുയാക്കിം മാർ കൂറീലോസ്. 1874-ൽ കാലം ചെയ്യുന്നതുവരെയും അദ്ദേഹം അധികാരമില്ലെങ്കിലും "മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്ത" എന്നു ഭാവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച ഫോർട്ടുകൊച്ചി പള്ളിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന തബ്ലൈത്തയിൽ "ഇന്ത്യയിലെ മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ യുയാക്കീം കൂറിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈകളാൽ............."[9] എന്നു സുറിയാനിയിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

1857 ൽ മലങ്കര സന്ദർശിച്ച യറുശലേമിലെ സുറിയാനി പാത്രിയർക്കീസായ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അബ്ദേദുനുഹറോ 1857 മീനം 13-നു റാക്കാട്ടുപള്ളി സന്ദർശിച്ചു. അതിന്റെ സ്മാരകമായി അദ്ദേഹം അവിടുത്തെ വി. മദ്ബഹായിൽ സ്ഥാപിച്ച ശിലാരേഖയിൽ യുയാക്കിംകൂറിലോസിനെ "മലങ്കരയുള്ള മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിൽ വാഴുന്ന"[10] എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ജോസഫ് ദിവന്നാസിയോസ് അഞ്ചാമനെ (1865–1909) പറ്റി കടുത്ത അന്ത്യോഖ്യാ ഭക്തനായ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് "മാർ ദിവന്നാസിയോസ് അഞ്ചാമൻ മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ വാഴ്ച ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു"[11] എന്നാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. 1889 ലെ റോയൽ കോടതി വിധിയിൽ അവസാനിച്ച നവീകരണക്കാരുമായുള്ള കേസിന്റെ പ്രധാന നടത്തിപ്പുകാരൻ എന്ന നിലയിൽ ലഭ്യമായ എല്ലാ രേഖകളും പരിശോധിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ച കൂർമബുദ്ധിയായ ഇ.എം. ഫിലിപ്പ് കേവലം ആലങ്കാരികമായി ഈ പദപ്രയോഗം നടത്തിയെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

ഇതുപോലെ തന്നെ വി. പത്രോസ് ശ്ലീഹായ്ക്കു മാത്രമേ സിംഹാസനമുള്ളൂ എന്ന വാദം നിരർത്ഥകമാണ്. മലങ്കരയിൽ മാത്രമല്ല ക്രൈസ്തവ ലോകത്തെ പല സഭകളും അവരുടെ തലവന്മാരുടെ സ്ഥാനപ്പേരിൽ "സിംഹാസനം" ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ കുടുംബത്തിൽ പെടുന്ന കോപ്റ്റിക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ തലവൻ "അലക്സന്ത്ര്യായുടെ പോപ്പും വിശുദ്ധ മർക്കോസിന്റെ സിംഹാസനത്തിന്റെ പാത്രിയർക്കീസും" (Pope of Alexandria and Patriarch of the See of St. Mark) എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇപ്പോഴത്തെ സഭാതലവൻ പോപ്പ് ഷെനൗഡാ III, വി. മർക്കോസ് മുതലുള്ള 117-ാമത്തെ പാത്രിയർക്കീസാണ്. സമന്മാരായ ഓറിയന്റൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാതലവന്മാരുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നാം സ്ഥാനമാണുള്ളത്. വി. പത്രോസ് ശ്ലീഹായുടെ പിൻഗാമിയായ പ. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിന് രണ്ടാം സ്ഥാനവും. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സ്ഥാനക്രമമനുസരിച്ചാണിത്.

അർമേനിയൻ സഭയിൽ 'വിശുദ്ധ എച്ച്മിയാഡ്സിനിലെ മാതൃസിംഹാസനത്തിലെ' സുപ്രിം കാതോലിക്കായുടെ കീഴ്സ്ഥാനി മാത്രമായ ജറുസലേമിലെ അർമേനിയൻ പാത്രിയർക്കീസ് "വിശുദ്ധ യാക്കോബിന്റെ ശ്ലൈഹിക സിംഹാസനത്തിന്റെ പാത്രിയർക്കീസ് " (Patriarch of the Apostolic Throne of St. James) എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സഹോദരനും ഊർശ്ലേമിലെ ഒന്നാമത്തെ എപ്പിസ്ക്കോപ്പായുമായ മാർ യാക്കോബിനെയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ശ്ലീഹന്മാരായ വി. ബർത്തലോമിയായുടെയും വി. തദ്ദായിയുടെയും പിൻഗാമിയായ സുപ്രിം കാതോലിക്കായ്ക്ക് തന്റെ കീഴ്സ്ഥാനിയായ ജറുസലേം പാത്രിയർക്കീസ് ഈ സ്ഥാനപ്പേര് ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ യാതൊരെതിർപ്പുമില്ല. ഒരേ സഭയിൽ തന്നെ ഒന്നിലധികം ശ്ലൈഹിക സിംഹാസനമാകാം എന്നുള്ളതിന് ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണിത്. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാത്രമാണ് ജറുസലേമിലെ അർമേനിയൻ മെത്രാൻ 'പാത്രിയർക്കീസ്' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു സ്വീകരിക്കുന്നത്.

"എത്യോപ്യയുടെ പാത്രിയർക്കീസും വി. തക്ലേഹൈമനോത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിന്റെ എസ്ചെഗ്വേയും" (Patriarch of Ethiopia and Echegue of the See of St.Teklehaymanot) എന്നാണ് എത്യോപ്യൻ സഭാദ്ധ്യക്ഷന്റെ സ്ഥാനനാമം. ഇപ്പോഴത്തെ ആബുനാ പൗലോസ്, അഞ്ചാമത്തെ പാത്രിയർക്കീസും 62-ാമത്തെ എസ്ചെഗ്വേയുമാണ്. 13-ാം ശതകത്തിലെ വി. തക്ലേഹൈമനോത്തിനെയാണ് ഒന്നാമത്തെ എസ്ചെഗ്വേയായി പരിഗണിക്കുന്നത്. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് മലങ്കര സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന അർക്കദ്യാക്കോൻ (Archdeacon) പദവിക്കു സമാനമാണ് കോപ്റ്റിക് ബിഷപ്പിനു കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന എസ്ചേഗ്വേ പദവി.

മലങ്കര സഭാ ചരിത്രം മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനത്തിന് അനുകൂലമായും ഇന്നത്തെ ക്രൈസ്തവലോകം ഏകസിംഹാസന വാദത്തിന് പ്രതികൂലമായും തെളിവുകൾ നിരത്തുമ്പോൾ മറിച്ചു വാദിക്കുന്നവർ കണ്ണടച്ച് ഇരുട്ടാകുകയാണന്ന് ഖേദപൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

(1) സ്കറിയ സക്കറിയ, ഡോ., ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ കാനോനാകൾ, ഇടമറ്റം, 1994 പേജ് 10; (2) Van Der Ploeg, O.P,. J.P.M, The Syriac Manuscripts of St Thomas Christians, Bangalore, 1983, p.4 (3)1889-ൽ റോയൽ കോർട്ട് വിധിയിൽ അവസാനിച്ച നവീകരണക്കാരുമായുള്ള സെമിനാരിക്കേസിൽ 29 അക്കപ്രമാണം. (4) ടി. കേസിൽ 39 അക്കപ്രമാണം. (5) ഉമ്മൻ, പി.എ., ചേപ്പാട്ട് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ്, ചേപ്പാട്, 1956, പേജ്. X-Xi (6) 1889ലെ സെമിനാരിക്കേസിൽ T.T. അക്കപ്രമാണം. (7) ജോർജ് വർഗീസ് മദ്രാസ്, മലങ്കര ഓർഡോക്സ് സുറിയാനി സഭാ ചരിത്രം, ഭാഗം 2, കോട്ടയം, 1993, പേജ് 351. (8) ചാക്കോ, റ്റി.സി., മലങ്കര മാർത്തോമ്മാ സഭാ ചരിത്ര സംഗ്രഹം, തിരുവല്ല, 2000 പേജ് 210. (9) വർഗീസ് കത്തനാർ നെടുന്തള്ളിൽ, മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായും മലങ്കര സഭയും, കൊച്ചി, 1975, പേജ് 70. (10) അബ്രഹാം മല്പാൻ കോനാട്ട്, മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനം, കടമറ്റം, പേജ് 16. (11) ഫിലിപ്പ് ഇ.എം., മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ഇന്ത്യൻ സഭ, ചിങ്ങവനം, 1977, പേജ് 229.

ജനകീയ പ്രതികരണങ്ങൾക്കും പോരാട്ടങ്ങൾക്കും ശക്തി പകരുവാനായി ഗ്രിഗോറിയൻ പഠനവേദിയ്ക്കു വേണ്ടി ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാടും കൂട്ടുകാരും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്.
പത്രാധിപർ: ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്. വിലാസം: സോഫിയാ ബുക്സ്, സൂര്യ ഗസ്റ്റ് ലൈൻ, തെക്കേനട, കോട്ടയം – 686 001. ഫോൺ: 91 – 481 – 2303237, 98474 98303